

Elke week verschijnt een nieuw compleet verhaal.

Lord Syster

genaama
Raffles

DE GROOTE ONBEKENDE

No. 1074

HET GEHEIM VAN DE THEEMS.

20 cent

Raffles wendde zich om en keek in het schrandere gelaat van een jongen man.

Elke aflevering bevat een volledig verhaal

UITGAVE VAN DEN ROMAN-, BOEK- EN KUNSTHANDEL, LEIDSCHERGRACHT 72, AMSTERDAM.
Exploitant voor België H. JANSSENS, Vaderlandstraat 46, GENT.

NIEUWE SERIE

Het geheim van de Theems

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

HOOFDSTUK I.

DE GIL IN DEN NACHT.

Het middernachtelijk uur had juist geslagen, toen in een stille zijstraat van de Cromwellstreet, in een der deftigste wijken van Londen gelegen, onhoorbaar een kleine deur openging, in een dikken muur, welke een grooten tuin afsloot, die zich achter een der huizen in laatstgenoemde straat uitstreckte, hetwelk toebehoorde aan Lord William Aberdeen, een welbekend philanthroop en vice-president van de Windsor-Club, welke haar grootsch, weelderig gebouw in de Oxfordstreet had.

Uit deze deur traden twee heeren, warm gekleed in hun pelsen, want het vroom dien nacht eenige graden, van wie de oudste de tuindeur weder zorgvuldig achter zich sloot.

In de geheele zijstraat was niemand te zien, en dit behoefde ook niet te verwonderen, want een der zijden werd gevormd door den blinden muur van een zeer groote fabriek, terwijl de andere voor een deel werd ingenomen door den zijgevel van het huis van Lord Aberdeen, en voor het overige door den muur die zich langs den tuin uitstreckte.

Deze beide mannen waren Raffles, de lang-

gezochte Groote Onbekende en zijn onafscheidelijke vriend Charles Brand.

Wanneer de politie maar had kunnen gissen, dat de Groote Onbekende en Lord William Aberdeen een en dezelfde persoon waren, dan zou er meer dan waarschijnlijk reeds een einde zijn gekomen aan het avontuurlijke leven van den stoutmoedigen avonturier, maar zij zou eerder geloofd hebben, dat haar hoofdinspecteur, de heer Baxter, zelf des nachts voor zijn vermaak uit rooven ging, dan dat zij had durven denken, dat Raffles zich sedert eenige jaren verschool achter het mom van den rijken philanthroop Aberdeen.

Raffles had dien avond gehoor gegeven aan een van zijn plotseling opkomende ingevingen, welke hem soms op urenlange zwerftochten door Londen dreven, schijnbaar geheel zonder doel ondernomen, en waarbij hij vaak vergezeld werd door Brand, hoewel de beide mannen dikwijls in al dien tijd geen tien woorden met elkander wisselden, verdiept als zij waren in hun eigen gedachten.

Somtijds leidden deze nachtelijke wande-

lingen tot onvoorziene avonturen, maar het gebeurde ook zeer vaak, dat de beide vrienden terugkeerden, zooals zij gegaan waren — vermoeid maar zonder eenige ervaring rijker.

Nu eens trok Lord Aberdeen er op uit zooals hij zich vertoonde aan zijn clubleden, dan weer had hij zich vermomd op een wijze, die de afgunst zou hebben gaande gemaakt van de beste acteurs, en welke reeds menigmaal de fijnste speurhonden van Scotland Yard tot vertwijfeling had gebracht.

Ditmaal was de Groote Onbekende eenvoudig John Raffles, zonder meer, een rijzig, slank gebouwd man, wiens gespierde gestalte verried dat slechts weinige takken van sport hem vreemd waren, en dat hij nog altijd uitblonk op het cricketveld, met scherp geteekende gelaatstreken, en doordringende grijze oogen, die somwijlen als metaal konden glanzen.

Raffles was nu omstreeks veertig jaar, maar men zou hem veeleer gehouden hebben voor een jongeman van vijf en twintig.

Zijn bewegingen waren van een katachtige vlugheid, al zijn gebaren duiden op lichaamskracht, en door een voortdurende oefening had hij de lenigheid der jeugd weten te behouden.

Charles Brand was heel wat jonger dan zijn onafscheidelijke vriend — en als men hem aanzag, dan zou men zich kunnen voorstellen, dat hij in den tijd van Shakespeare als acteur opgeld zou hebben gedaan, want hij zou beter dan wie ook geschikt zijn geweest om een der vele vrouwenrollen in de drama's van den grooten dichter te vervullen, zooals destijds gebruikelijk was.

Hij had een zacht, ovaal gezicht, waarin twee groote blauwe oogen glansden, een rijken overvloed van donkerblond haar en een gelaatskleur, die menig jong meisje hem zou hebben beïjdd.

Toch had hij volstrekt niets verwijfde aan zich, en hoewel zijn gestalte tenger was, zoo wees zij toch op een ijverige beoefening van veel soorten van sport.

De beide mannen hadden een oogenblik stil gestaan, en toen zij niets hoorden, richtten zij hun schreden haastig naar den kant van Waterloo Place.

Hier was nog vrij wat vertier, hetwelk nog toenam, toen de beide vrienden Trafalgar Square naderden, waar het nog zeer druk was van elkander passerende auto's.

Maar toen Raffles en Brand de Northumber-

land Avenue teneinde waren gelopen, en het Victoria Embankment bereikten, werd de drukte al aanstonds veel minder, en hier op de breede Theemskade passeerden hen slechts enkele auto's.

Toen zij de Charingcrossbrug naderden, vroeg Brand:

„Wat zijn eigenlijk je plannen?”

„Ik heb er in het geheel geen, Brand. Ik vind, dat dit juist het aantrekkelijkste is van dergelijke wandelingen. Wij loopen maar op goed geluk voort en als er eens iets gebeurt, des te beter. We zullen de brug overgaan, op die wijze komen we in het drukste gedeelte van Londen, waar overdag steeds zulk een ontzaglijk vertier is, de industriele wijk van de wereldstad.”

„Je weet, dat ik steeds tot je dienst ben, Edward,” zeide Brand. „Misschien zouden sommige menschen de opmerking kunnen maken, dat de tijd van het jaar en het uur van den nacht een verblijf in een behoorlijk verwarmd bed aantrekkelijker maken. Maar daarop zou je kunnen antwoorden, dat je in geruimen tijd je nachtelijke wandelingen niet hebt gemaakt.”

Onder het spreken waren de beide vrienden de tamelijk smalle brug reeds voor de helft over gestoken en een oogenblik later bevonden zij zich in het hartje van het handeldrijvende, zeevarende en werkzame Londen.

Zij volgden nog eenigen tijd de spoorlijn, die naar Waterloo Station gaat, een van de grootste stations van Londen, en sloegen toen links af.

Het was hier niet mogelijk, de rivier te zien, welke Londen in zijn geheele breedte doorsnijdt, want de huizen, voor het meerendeel pakhuizen, grensden onmiddellijk aan het water, en Londen aan deze zijde slechts bereikt worden met behulp van vaartuigen.

Aan den kant van het water werden ook meestal de koopmansgoederen ingeladen, en daartoe waren hier en daar groote steigers gedeeltelijk over het water heengebouwd, waar de vrachtschepen konden aanleggen om te worden uit eladen.

Alles was hier donker, triest en vuil, als gevolg van de vele regens, en het onophoudelijke neerslaan van het roet uit talloze fabrieksschoorsteen.

Het was nu reeds bijna één uur, en voorbijgangers waren in deze wijk, waar overdag zoo hard gewerkt wordt, bijna niet meer te zien. Men ging in deze buurt vroeg ter ruste.

Geruimen tijd liepen de beide vrienden zwijgend naast elkander voort, slechts nu en dan een opmerking met elkander wisselend.

Zij liepe nu in Commercial Road, een tamelijk breed straat, die met twee smalle zijstraten op de Theems uitloopt, maar zelden evenwijdig met den oever getrokken is.

Het was hier zeer stil, niets liet zich hooren dan hun voetstappen over het ongelijke plaveisel.

Tenslotte bereikten beide mannen een groote open plek, dicht bij het water, en waar een aantal kisten met zeildoek overdekt ware opgeslagen, in afwachting, dat zij door sleeperskarren zouden worden weggehaald.

De maan was juist door de wolken heen gebroken en men kon in de verte het zilverachtig glanzende zien van de dunne ijskorst, waarmede de Theems reeds gedurende eenige dagen bedekt was, en die binnen kort, als de vorst bleef aanhouden, reeds zoo dik zou zijn, dat de scheepvaart onmogelijk zou worden gemaakt.

Langzaam wendden Raffles en Brand hun schreden naar de kade, die zich hier over een korten afstand langs het water uitstrekt, en de rij van pakhuizen onderbreekt, toen eensklaps hun oor getroffen werd door een half gesmoorden gil, als werd de kreet geslaakt door iemand, wien men met geweld den mond dicht houdt.

Dadelijk daarop klonk het gerucht van een korte worsteling, gevolgd door een krakend splijten van het ijsdek en een plons van een lichaam in het koude water.

„Wat was dat?” riep Brand verschrikt uit, terwijl hij stil stond en Raffles bij den arm greep.

„Het kwam van den kant van het water,” antwoordde Raffles, die onbewegelijk een weinig voorover leunend, stilstond, terwijl zijn grijze oogen als staal glansden, toen zij het licht van de maan opvingen. „Het klonk als de kreet van een mensch in stervensnood. Laten we spoedig zien, wat het is.”

„Ik hoor schreden van menschen, die zich snel verwijderen,” hernam Brand, terwijl hij naast Raffles voortsnelde.

„Er moet een misdaad gepleegd zijn, Brand, laten we ons haasten,” hernam Raffles.

Zoo snel zij konden repten de beide mannen zich voort naar den kant van de rivier, en juist toen zij deze bereikten, hoorden zij het brommen van een motor, en dadelijk daarop het dichtklappen van een portier van een auto, die zich in een straat, onzichtbaar voor de twee

mannen, vliegensvlug verwijderde.

Er viel natuurlijk niet aan te denken, het voertuig in te halen, en de twee vrienden hadden ook wel iets beters te doen.

Zij hadden een soort steiger bereikt, ongeveer een meter boven het water, en onmiddellijk zagen zij, dat het ijs daar ter plaatse gebroken was.

Een groot gat wees de plek aan, waar zooeven een menschelijk lichaam door zijn zwaarte het ijs had doen breken.

Zonder zich te bedenken, wierp Raffles zich aan den rand van den steiger voorover, zoodat zijn bovenlichaam over den rand heen boog, en beval Brand op zachten toon:

„Houd mijn beenen vast.”

Terwijl de jonge man de beenen van Raffles met kracht neerdrukte, stak deze zijn hand en arm in het ijskoude water, en tastte rond in het gat.

Na eenige oogenblikken slaakte hij een onderdrukt kreet van blijdschap. Zijn hand had onder het ijsdek iets gegrepen, dat scheen te bewegen, en dat zwaar was, toen hij het te voorschijn trok.

Zijn vingers hadden het grijze haar gegrepen van een man.

Het gelaat was krampachtig vertrokken en lijkkleurig. De oogen leken reeds gebroken te zijn.

Met inspanning van al zijn krachten trok Raffles het lichaam naar zich toe, totdat ook Brand, zich bukkend, den man kon vastgrijpen, en tenslotte slaagden de beide vrienden er in, het lichaam op den steiger te trekken.

Met moeite onderdrukte Brand een kreet van afschuw en schrik. Uit de borst van den drenkeling stak het heft van een mes....

Wanneer de twee vrienden een oogenblik later gekomen waren, dan zou de ongelukkige stellig reeds verdronken zijn, en zoover onder het ijs zijn weggeschoten, dat men hem onmogelijk nog had kunnen bereiken.

Raffles boog zich over den man heen en zeide toen kortaf:

„Als wij ons haasten om hem te vervoeren naar een plek, waar wij onze zorg aan hem kunnen wijden, dan is misschien nog niet alle hoop vervlogen. De wonde is zeker zeer ernstig, maar zij behoeft niet noodzakelijk doodelijk te zijn. Ik geloof dat het lemmet van het mes langs het borstbeen is afgegleden, en geen edele deelen heeft geraakt. Help mij spoedig, hem weg dragen. Wij zullen trachten een auto te krijgen.”

„Maar waar moet deze ongelukkige heen?“ vroeg Brand. „Wij kunnen hem toch onmogelijk naar de Cromwell-Street vervoeren. Ik ken hier ook geen enkel gasthuis in de buurt.”

„Wij zijn hier niet ver van de Victoria-Street, Brand — laten wij trachten hem naar het huis te brengen, dat ik daar bezit. Ik heb een sleutel die me slechts zelden verlaat, en gelukkig is dit huis bij de politie nog niet verdacht! En al was het dat wel — deze ongelukkige moet op dit oogenblik natuurlijk voor- gaan!”

De twee vrienden tilden het zware, van water en bloed druipende lichaam op, en droegen het zoo snel zij konden de zijstraat door naar de Commercial Road.

Het toeval was hen gunstig, want juist troffen zij daar een taxi, die stilstond voor een huis, waar de chauffeur juist zijn vrachtje had afgezet.

De man keek verschrikt naar het beweginglooze lichaam, naar het lijkbleke gelaat, en naar het bloed, dat op den grond druppelde, en er was heel wat overredingskracht voor noodig, om hem te bewegen, de drie mannen te vervoeren.

Slechts de belofte van een groote fooi kon hem daartoe overhalen.

Raffles en Brand tilden den zwaargewonde behoedzaam in de auto, de jonge man ging

naast den chauffeur zitten, en het voertuig zette zich in beweging, om tien minuten later stil te staan voor een laag, eenvoudig hoekhuis in de Victoria-Street, waarvan Raffles de twee benedenste verdiepingen placht te bewonen wanneer hij, onder het mom van den ontdekkingsreiziger Brown, in Londen vertoefde.

Brand sprong van zijn zetel, en ging de huisdeur openen met den sleutel dien Raffles hem ter hand had gesteld.

Deze droeg, door den chauffeur geholpen, het lichaam van den zwaar gewonde binnenshuis, waar het voorloopig op een der eikenhouten banken van de vestibule werd neergelegd.

De chauffeur, blij dat hij van zijn vrachtje af was, nam zijn groote fooi in ontvangst, en verdween met zijn auto.

In allerijl werd de zwaargewonde man naar een der kamers gedragen, waar een breed bed stond, ontkleed, en op het bed neergelegd.

En nu pas, in het licht van de electriche lamp, zagen Raffles en Brand iets, hetwelk tot dusver aan hun aandacht was ontgaan.

Aan de greep van den dolk was een klein stukje carton bevestigd, en daarop stonden duidelijk, hoewel zij door het water reeds half uitgewischt waren, drie letters te lezen, met rooden inkt geschreven.

Het waren de hoofdletters G. G. S.

HOOFDSTUK II.

DE GEWONDE VERHAALT.

Maar alvorens zich te bekommeren om de beteekenis van deze drie geheimzinnige letters, wijdden Raffles en Brand al hun aandacht aan den ongelukkige, die daar met doodsbleek gelaat ter neder lag.

Het was een man van omstreeks vijf en veertig jaar, ofschoon zijn haar reeds geheel grijs was.

Zijn gezicht was regelmatig gevormd, en de bovenlip was overschaduwed door een kort geknipte snor.

De tanden waren volkomen gaaf, de kin was vierkant en krachtig, en de wenkbrauwen zwart en borstelig.

Over de kleur der oogen was niet te oordeelen, want de man had ze gesloten.

Brand wist dat er zich in een der kamers van het huis een uitstekend voorziene huis-apotheek bevond, en hij haastte zich, deze te gaan halen, terwijl Raffles zich gereed maakte, de zware wond van den drenkeling te onderzoeken.

Het mes werd voorzichtig uit de wonde getrokken, het bloed werd gestelpt en daarop verbond Raffles de wond met de bekwaamheid van een volleerd geneesheer, maar niet dan nadat hij haar met de grootste zorg had gedesinfecteerd.

De man lag nu geheel onbewegelijk, en het bloedverlies scheen hem ten zeerste te hebben uitgeput.

Voorzichtig wreeven Raffles en Brand de verstijfde ledematen, en vervolgens werd hij met dekens dichtgedekt, nadat Raffles, niet zonder moeite, hem een weinig van een opwekkenden drank tusschen de dicht opeengeklemd tanden had gegoten.

En nu zaten de beide vrienden tegenover elkander voor het bed, en keken elkander zijgend aan.

Na eenigen tijd begon Brand:

„Wie zou deze man kunnen zijn? Waarom hebben zij hem willen ooden?”

„Een gewone berooving was het zeker niet, Brand, want ten eerste zijn de kleederen van het slachtoffer niet van een man, dien men om

zijn geld vermoordt, en dat het iets anders is dan berooving, daarop wijst ook het kaartje met de drie hoofdletters, hetwelk aan den dolk bevestigd was, waarmee de daad is gepleegd.”

Brand had het stukje carton weder ter hand genomen, en zeide nu peinzend:

„Wat kunnen die drie letters dan wel te beteekenen hebben?”

Raffles keek hem glimlachend aan, en zeide:

„Ik benijd je je optimisme, Brand!”

„Mijn optimisme?” riep de jonge man verwonderd uit. „Hoezoo?”

„Wel, je schijnt geheel en al vergeten te zijn, dat wij eenige keeren te doen gehad hebben met het genootschap, waarvan deze drie letters de initialen zijn en dat op een wijze, die mij minder spoedig uit het geheugen schijnt te gaan dan jou!”

„Het Genootschap van den Gouden Sleutel!” riep Brand opgewonden uit.

„Natuurlijk — wat anders?” kwam Raffles.

„Het is juist iets voor deze allergevaarlijkste bende, om zich op deze wijze te wreken — tot afschrikwekkend voorbeeld voor anderen!”

„Dus — dan zou deze man lid zijn geweest van de bende?”

„Dat is zelfs zeer waarschijnlijk, al is het niet volstrekt noodzakelijk. Men kan zich ook wel als buitenstaander de wraak van de bende op den hals halen — zooals ik bijvoorbeeld deed! Misschien geven de kleederen van den man ons eenig aanknooppingspunt — zie eens of je er iets in kunt vinden!”

Brand stond op, trad op den stoel toe, waarop de drijfnatte kleederen waren gelegd, en begon de zakken te onderzoeken.

Hij haalde er een portemonnaie uit, die ongeveer anderhalf pond in zilvergeld bevatte, een stompje potlood, een paar voorwerpen, die aanstonds de aandacht trokken van Raffles, omdat ze merkwaardig geleken op inbrekerswerktuigen, en ten slotte een portefeuille van imitatieleder, zeer versleten, en die eenige papieren bevatte, meerendeels brieven, welke reeds bijna onleesbaar waren geworden door den invloed van het water.

Raffles had intusschen de handen van den man beschouwd.

Hij droeg slechts één ring, een eenvoudig voorwerp, een gouden band, die zeer nauw om den rechteringvinger sloot.

„De man is getrouwd, en dat sedert geruimen tijd,” zeide Raffles. „Hij draagt dezen ring sedert lang, want het vleesch van den vinger naast is rondom den ring opgezet, zoozeer is deze smalle band hem gaan knellen in den loop der jaren. Het geeft ons echter weinig aanwijzingen omtrent zijn identiteit, en wij zullen moeten wachten tot wij die uit zijn eigen mond vernemen.”

„Als hij tenminste blijft leven, Edward.”

„Dat zal hij zeker, wanneer zich tenminste geen complicaties voordoen, en wanneer de wondkoorts wegblijft. Hij zou er reeds veel minder erg aan toe zijn geweest, als de ellendingen, die het op zijn leven voorzien hadden, hem niet in het water hadden geworpen. Ik geloof, dat het verblijf onder het ijs hem meer kwaad heeft gedaan dan de wonde, hem met den dolk toegebracht!”

„Maar als hij werkelijk lid van die vreeselijke bende is, die dus nog altijd niet schijnt uitgestorven te zijn, en hij geneest, dan zal hij toch zeker niet zijn identiteit verraden!”

„Misschien niet — maar als alle gevoel van dankbaarheid niet in hem gestorven is, dan zal hij het wel doen, wanneer wij het hem verzoeken! Trouwens, ik geloof niet, dat deze man veel redenen heeft om de lieden te sparen, die hem hebben willen vermoorden! Als hij tot het Genootschap van den Gouden Sleutel behoort — dan is hij ongehoorzaam geweest aan de bevelen van den chef, hij heeft iets van de bende verraden, of hij heeft zich aan een of andere insubordinatie schuldig gemaakt — hetgeen wil zeggen, dat hij zich in zekeren zin bevrijd heeft van den dwingenden band, die hem omkneld hield zoodat het wellicht niet al te veel moeite zou kosten, hem te bewegen, zijn geheim te openbaren.”

„Denk je dat hij nog lang in dezen toestand van bewusteloosheid zal blijven?”

„Wanneer hij den nacht rustig doorbrengt, en wij geven hem op geregelde tijden het versterkende middel in, dan kan hij in den loop van den morgen reeds in staat zijn te spreken!”

„Maar als de schurken er achter komen, dat hij nog leeft, dan zullen zij weder opnieuw jacht op hem maken, en niet rusten voor zij hun wraak aan hem voltrokken hebben!”

„Dan zullen wij hem zoolang het noodig is

voor dood laten doorgaan!” hernam Raffles op vasten toon. „Je weet dat ik nog altijd heel wat te vereffenen heb met het genootschap waarvan mijn doodsvijand Dr. Fox de leider was, de ziel, de booze genus tegelijk!”

Brand huiverde.

In gedachten doorleefde hij weder alles, wat er sedert eenige jaren gebeurd was, en waarbij het Genootschap van den Gouden Sleutel een rol vervulde.

Hij herinnerde zich als den dag van gisteren het oogenblik, waarop Raffles voor de eerste maal te staan kwam tegenover Prof. Shydrift, die toen aan het hoofd stond van het vreeselijke genootschap!

Hij riep zich alle fasen te binnen van den ontzettenden worstelstrijd tusschen deze beide mannen, eindigend met den dood van Prof. Shydrift die het leven liet, toen hij poogde, Raffles uit het schuitje van een luchtballon te werpen.

Na Shydrift was het Prof. Nicholson geweest, die hem opvolgde, en die den strijd aanbond met den Grooten Onbekende — een worsteling die eindigde met den dood van den drievoudigen moordenaar aan de galg.

De derde chef van het genootschap was Dr. Fox geweest, en nog versch lag Charles alles in het geheugen, wat er met dezen genialen booswicht was geschied, een man, die zijn beide voorgangers nog in duivelsche list overtrof.

Hij zag als het ware op een sne. verschiende film alle beelden, waarop Fox verscheen — den strijd tegen de Bende van het Kwade Oog te New-York aan welker hoofd de beruchte Moloch stond, die zich naderhand ontpopte als de schatrijke neef van een der staalkoningen van Amerika.

Dr. Fox was in dien tijd, waarin het leven van Raffles en zijn beide trouwe vrienden Charles Brand, en den chauffeur James Henderson bij herhaling aan een zijden draadje hing, naar New-York gekomen, ten einde deel te nemen aan dezen worstelstrijd, die beslissen moest over het lot van de vreeselijke bende.

Nu eens behaalden de drie mannen de overwinning, dan weder verkeerden zij in levensgevaar — maar ten slotte kwamen Raffles en Dr. Fox tegenover elkander te staan.

En met eigen hand doodde Henderson den bandiet, juist toen deze op het punt stond, Raffles het leven te benemen.

Nog zag Brand het voor zich, hoe de reusachtige chauffeur met een werpspies, snel van

een wapenrek gerukt, den moordenaar als het ware aan den houten wand vastnagelde, in het oude huis waar deze laatste, tragische worsteling plaats vond.

Wel mocht hij dus huiveren, toen Raffles den naam noemde van het misdadigers-genootschap, en van den man, die gedurende vele maanden aan het hoofd dezer bende had gestaan, welker werkzaamheden zich niet alleen tot Londen bepaalden, maar waarbij, als gold het een arbeidersfederatie, talrijke groote en kleine benden in de verschillende hoofdsteden der wereld waren aangesloten.

Sedert geruimen tijd had Raffles niets van het genootschap gehoord.

Wel had hij met aandacht het proces gevolgd tegen een paar misdadigers van wie hij met volkomen zekerheid wist dat zij tot de beruchte organisatie behoorden, maar deze bandieten hadden volstrekt niets losgelaten omtrent de inrichting van het genootschap, waartoe zij behoorden, en hadden, zonder een spier te vertrekken, de een levenslange gevangenisstraf, de ander vijftien aren tuchthuisstraf tegen zich hooren eischen.

En nu werden de beide mannen weder plotseling geplaatst tegenover het genootschap, en als zij soms aan zijn bestaan getwijfeld mochten hebben dan zouden de drie letters op het kleine stukje carton hen wel anders hebben geleerd.

Wie echter op dit oogenblik de aanvoerder was van het genootschap — dat zouden zij geen van beiden hebben kunnen zeggen, maar het was zeker, dat de bewustelooze man het wist, die daar zwaar gewond ter neder lag, en wellicht zou hij het hun mededeelen.

Eenigen tijd keek Brand zwijgend voor zich uit, en toen hernam hij :

„Hoe wil je die bendeleden laten gelooven, dat hij inderdaad hun slachtoffer is geworden?”

„Heel eenvoudig — zij moeten wel gelooven, dat zij hem gedood hebben, als zij naderhand niets meer van hem hooren. Zij zullen natuurlijk de kranten doorlezen, en als zij daarin niets vermeld vinden van het ophalen van een lijk, met een dolk in de borst dan zullen zij wel tot de gevolgtrekking komen, dat hun slachtoffer onder het ijs is geschoven, en op den bodem van de Theems ligt ! En nu kunnen wij niet beter doen, Brand, dan ons ter ruste te begeven. Ik zal hier in de kamer een veldbed opslaan — je weet dat ik licht slaap, en ik zal den ongelukkige kunnen bijstaan, zoodra hij eenig teeken van leven geeft.”

Raffles was op het bed toegetreden, be-

schouwde aandachtig het beweginglooze gelaat met de gesloten oogen, en wendde zich toen weder tot Brand met de opmerking :

„Het is duidelijk op het gelaat van deze man te lezen, dat hij een veelbewogen leven achter den rug heeft.”

„In ieder geval was het niet veel zaaks, Edward, neem mij niet kwalijk, dat ik het zeg, anders zou hij niet tot de bende hebben behoord, waarover een man als Dr. Fox eenmaal het bevel voerde.”

Maar Raffles haalde de schouders op en zeide op zachten toon :

„Wij doen beter, als wij niet te spoedig over den man oordeelen. Ik ontken volstrekt niet, dat hij waarschijnlijk wel tot het genootschap zal hebben behoord — maar wij kennen de redenen niet, die hem daartoe gebracht hebben — en tot zoolang doen wij het verstandigst, als wij ons van een oordeel onthouden.”

Daar zich in het huis in de Victoria-Street steeds een kleine voorraad levensmiddelen bevond, konden de twee mannen een zeer eenvoudig souper gebruiken, waarbij echter het brood ontbrak, en vervolgens begaven zij zich ter ruste, Brand in een der slaapkamers op de eerste verdieping, Raffles op de matras, welke hij eenvoudig in een hoek van het vertrek had neergeworpen, waar de zwaar gewonde man nu in een tamelijk rustigen slaap verzonken was, slechts nu en dan onderbroken door een zacht gekreun, hetwelk Raffles telkenmale deed wakker worden.

Twee malen stond Raffles dien nacht op, teneinde den gewonde zijn medicijnen toe te dienen, en naar het verband te zien.

De koorts was gelukkig niet of weinig toenomen, en wanneer zich geen onvoorziene complicaties voordeden, mocht Raffles de hoop koesteren dat hij den onbekende zou kunnen redden en dat zelfs binnen korten tijd.

Den volgenden morgen was Brand vroeg bij de hand, om, gebruik makende van de onderaardsche tunnel, welke het huis in de Victoria-Street verbond met de geheime werkplaats onder den tuin achter het huis in de Cromwell-Street, ten eerste James Henderson te gaan waarschuwen, die allicht zeer ongerust zou zijn over de onverklaarbare afwezigheid van zijn meester, en vervolgens langs den zelfden weg terug te keeren met een mandje levensmiddelen — melk, versch brood, en andere onontbeerlijke zaken.

Op deze wijze zou het zeer gemakkelijk vallen, de aanwezigheid van de drie mannen

in het huis geheim te houden, temeer, daar de bewoners van de bovenverdiepingen beschikten over een afzonderlijken ingang.

Zij waren er trouwens aan gewend, dat de zoogenaamde ontdekkingsreiziger Brown even onverwacht kwam opdagen als hij weder verdween, soms na een paar dagen, soms pas na een week of langer.

Door de onderaardsche tunnel, die bijna in een volmaakt rechte lijn onder den grond doorliep, en die voor het allergrootste gedeelte reeds eeuwen geleden, om onbekende redenen, gegraven werd, liep met groote snelheid een klein, eigenaardig gevormd wagentje van stalen rijwielbuizen, hetwelk twee zadels bezat, van elkander gescheiden door een soort bak, waarin men allerhande zaken, en desnoods ook nog een derde passagier vervoeren kon.

Dit wagentje had slechts twee wielen, achter elkander geplaatst, zoodat er maar een enkele spoorstaaf noodig was, en het werd in evenwicht gehouden door de werking van een gyroscop, een zeer snel rondwentelende, zware schijf, die werkte als een groote tol.

Het werd electrisch voortbewogen, en kon gemakkelijk een snelheid van negentig kilometer in het uur bereiken, waardoor het mogelijk was, den afstand, welke de beide huizen scheidde, in iets meer dan vijf minuten af te leggen.

Toen Brand met zijn kleinen voorraad levensmiddelen het vertrek binnen trad waar Raffles den nacht in gezelschap van den gewonde had doorgebracht, legde de Groote Onbekende waarschuwend den vinger op de lippen en zeide fluisterend :

„Stil ! Hij slaapt rustig — ik geloof dat de toestand aanzienlijk verbeterd is. De wonde laat zich goed aanzien, maar het zou met den man heel anders zijn geloopen, als de dolk niet was afgestuit op het borstbeen !”

„Er ligt mij een vraag op de lippen, Edward, die ik reeds gisteravond had willen stellen !” zeide Brand zacht.

„Laat eens hooren !”

„Met welk doel hebben de bandieten eigenlijk den dolk van een soort visitekaartje voorzien, als zij toch in de veronderstelling verkeerden, dat niemand ooit het slachtoffer zal terugzien, en ofschoon zij natuurlijk moesten weten, dat het water binnen een kwartier het kaartje tot een vormeloos vod zou hebben gemaakt ?”

„Ik denk dat dit de oplossing wel zal zijn, Brand : Zij waren aanvankelijk niet voornemens, den man in het water te werpen, en hebben daartoe pas op het laatste oogenblik

besloten. En nu zou ik je willen verzoeken, het ontbijt gereed te maken — wanneer de man daarna wakker wordt is hij misschien krachtig genoeg, om ons mee te deelen, wat wij zoo gaarne zouden willen weten.”

Brand verliet het vertrek, bega zich naar de keuken, en was daar al spoedig verdiept in de werkzaamheden welke van hem verlangd waren — het bakken van eieren met ham, het snijden van brood en andere zaken, verband houdende met de toebereiding van het eenvoudige ontbijt.

Hij zette dit gereed in de kleine eetkamer waarvan het raam uitzicht gaf op een tuin, die niet al te goed onderhouden was, en een oogenblik later trad Raffles binnen.

De beide vrienden spraken weinig anders dan over de zaak, die hen op dit oogenblik zoo zeer bezig hield — het feit, dat het Genootschap van den Gouden Sleutel weder opnieuw teekenen van leven had gegeven.

Zij waren uiterst nieuwsgierig, te weten, wie thans aan het hoofd van dit genootschap stond, en het toeval zou hen nu wellicht tegemoet komen.

En dat was goed, want Raffles begreep, dat het in een stad als Londen bijna onmogelijk was, zonder eenig punt van uitgang onderzoek te doen naar de mannen, die op dit oogenblik aan het hoofd der bende stonden.

Het was omstreeks tien uur in den morgen, toen de beide vrienden zich naar de ziekenkamer begaven.

De gewonde man was blijkbaar zooeven wakker geworden, en lag met wijd geopende oogen naar de zoldering te staren.

Op het gerucht, dat de voorzichtig geopende deur maakte, wendde hij langzaam en niet zonder moeite het hoofd om, en keek nieuwsgierig en ook een weinig verschrikt naar de beide mannen, die het vertrek waren binnen getreden.

Met een enkele oogopslag had Raffles gezien dat de toestand van den man, dien hij gered had, aanmerkelijk was vooruit gegaan, ofschoon het zeker noodig zou zijn hem nog minstens een week het bed te doen houden, teneinde de diepe wonde gelegenheid te geven, zich te sluiten.

„Waar ben ik ? — En wie zijt gij ?” vroeg de gewonde op zwakken toon maar toch met duidelijke stem.

„Gij hebt van ons niets te vreezen, mijn vriend !” antwoordde Raffles vriendelijk. „Gij

zijt aan doodsgevaar ontsnapt en dan ken ik geen vijanden!"

„Dus — gij waart het, die....”

„Ja, wij hebben u uit het water van de Theems gehaald, juist toen gij op het punt stond onder het ijs te verdwijnen!” antwoordde Brand, die eveneens naderbij was getreden.

Een trek van ontroering vloog over het gelaat van den gewonde en hij trachtte de hand op te lichten, teneinde deze Raffles toe te steken.

Maar deze zeide haastig:

„Gij moogt u volstrekt niet bewegen! Daartoe zijt gij nog te zwak, ofschoon ik tot mijn vreugde zie, dat het al heel wat beter met u gesteld is dan gisteren.”

„Gij hebt mij het leven gered, — ik zal u eeuwig dankbaar blijven!” zeide de gewonde op doffen toon. „Hebt gij dus alles gezien, wat er aan de Theemskade is voorgevallen?”

„Wij hebben slechts den kreet gehoord, en toen wij kwamen toesnellen, zagen wij, dat uw aanvallers juist het hazenpad kozen!”

„Gij hebt dus niet kunnen zien wie zij waren?”

„Neen, daartoe was het te donker en te ver af.”

Met een krampachtige beweging balde de gewonde de vuisten, en siste tusschen de tanden:

„Ik zal dus wellicht nooit weten, wie mij naar het leven gestaan hebben!”

„Gij hebt dus zelf uw aanranders niet herkend?” vroeg Brand verbaasd.

„Daartoe geschiedde de overval te onverwachts!” antwoordde de man.

Maar Raffles was op een kleine tafel toe getreden, waarop hij den dolk had neergelegd, waaraan zich nog steeds het kaartje met de drie letters bevond, en trad nu weder op het bed toe.

„Nu zult gij beter weten wie uw aanranders waren!” zeide hij op ernstigen toon.

De gewonde wierp een blik op de half verbleekte letters, slaakte een gesmoorden kreet van afschuw en woede en zeide:

„Dus ook dat nog! Ik had het moeten vermoeden! O, die ellendelingen! Het was dus niet genoeg, dat zij....”

Hij voltooide den zin niet, maar liet zich achterover in de kussens vallen, en een trek van verachting en ook van woeste wraakzucht verscheen voor een oogenblik op zijn verbleekt gelaat.

Toen trad Raffles op het bed toe, legde even

zijn hand op het hoofd van den gewonde, en begon op ernstigen toon:

„Wij denken er niet aan, ons te willen mengen in uw eigen aangelegenheden. Maar wij willen u niet verzwijgen, dat wij verbitterde vijanden zijn van het Genootschap van den Gouden Sleutel, waarvan gisteren nog eenige leden wraak op u wilden nemen. En daarom vraag ik u ronduit, of gij ons wilt mededeelen, wat gij van de bende weet, wie thans aan haar hoofd staat — en ook waardoor gij u de wraak van het genootschap op den hals hebt gehaald!”

De gewonde gaf niet aanstonds antwoord.

Hij scheen eenige moeite te hebben, zijn gedachten te verzamelen.

Toen vroeg hij op zwakken toon, en met achterdocht in zijn stem:

„Zijt gij — van de politie?”

„Stel u gerust — daarvan is geen sprake!” antwoordde Raffles glimlachend. „Gij zult wellicht spoedig vernemen wie ik ben, maar met de politie hebben wij werkelijk niets uitstaande — althans niet in den zin, dien men gemeenlijk aan dat woord hecht!”

„Als dat zoo is, — zult gij ook alles vernemen!” riep de gewonde op woesten toon uit.

En toen begon de man op zachten toon, zonder stemverheffing, en met starenden blik te verhalen:

„Ik behoor sedert eenige maanden tot het genootschap. De redenen waarom ik toetrad, zullen u weinig belang inboezemen. Ik wil mij zelf volstrekt niet beter voordoen dan ik ben. Ik heb een hard leven achter den rug, mijnheer, ik heb door alle landen gezworven, en ik heb volstrekt geen redenen om de maatschappij onder mijn vrienden te rekenen! Zij heeft mij op een onrechtvaardige wijze behandeld — laat u dat genoeg zijn. Ik zeide u reeds, dat ik ruw en hard ben geworden door het leven maar toch kreeg ik spoedig genoeg van de bloedige methodes van het genootschap, waarbij ik mij had aangesloten. Te laat zag ik in, dat ik mij niet meer kon losmaken — een vreeselijke eed bond mij! Maar er zou nog iets ergers gebeuren! Ik heb een dochter....”

De stem van den man had een geheel anderen klank gekregen, toen hij deze laatste woorden uitsprak.

Er lag een teederheid in, die zonderling afstak bij zijn ruw uiterlijk.

Hij keek eenigen tijd in gedachten voor zich, terwijl Raffles en Brand onbewegelijk,

en zonder hem in de rede te vallen, toelusteden, en hernam toen:

„Ik vergat u nog mijn naam te noemen. Ik heb thans geen reden meer dien te verzwijgen — ik heet Collins, Jack Collins. Ik heb een dochter, een engel, mijnheer — nauwelijks zeventien jaar, en altijd aanbad ik haar als mijn oogappel. Ellen is mijn eenig kind, en daar zij haar moeder reeds vroeg verloor, ben ik altijd alles voor haar geweest — maar zij was het nog veel meer voor mij! Zonder haar had ik er al lang een einde aan gemaakt, dat zweer ik u!”

„Spreek niet te lang en te veel achter elkaar!” zeide Raffles op vriendelijken toon. „Het zal u te veel vermoeien! Wacht, ik zal u eerst uw medicijnen ingeven!”

Nadat Collins een lepel van den versterkenden drank had ingekregen, vervolgde hij:

„Gij hebt mij het leven gered, mijnheer — en gij zoudt pas goed weten wat dat beteekende, als gij kondet begrijpen, dat mijn dochter in mij haar eenigen beschermer heeft — wij staan reeds jaren alleen op de wereld! Voor haar was het in zekeren zin, dat ik het besluit nam, tot het genootschap toe te treden... mijn kleine lieveling heeft nooit geweten, wat haar vader was, tot in de allerlaatste dagen helaas! Toen — zag de chef haar, mijnheer!”

„De aanvoerder van het genootschap?”

„Ja, — kapitein Stanley!”

„Is hij kapitein?” vroeg Raffles verwonderd.

De gewonde haalde de schouders op, en antwoordde:

„Ik weet niet of hij ooit gevaren heeft, maar in ieder geval laat hij zich kapitein noemen!”

„Dan schijnt dus de kwaliteit van de bende er niet op vooruit gegaan te zijn!” kwam Raffles glimlachend. „Er hebben twee echte professoren en een even echte doctor aan het hoofd van het genootschap gestaan — en eens is bijna een authentieke Fransche markies er in geslaagd, het bevelhebberschap over de bende te veroveren! Vandaar tot een kapitein, al is het er een van de groote vaart, is een groote stap!”

De gewonde had het hoofd op het kussen omgewend, en staarde Raffles verschrikt aan.

Toen vroeg hij:

„Wie zijt gij toch, mijnheer, dat gij dit weet? Er zijn slechts zeer weinigen, die kennis dragen van deze omstandigheid, behalve de leden van de bende zelve!”

„Wij behooren er niet toe,” hernam Raffles — „en toch weten wij het zeer nauwkeurig. Collins! Maar ga nu voort met uw verhaal.”

HOOFDSTUK III.

DE WRAAK VAN HET GENOOTSCHAP.

Collins begon weer :

„Ik wil niet trachten, mijnheer, u een beschrijving te geven van den chef, van kapitein Stanley. Als gij weet wie de vorige chefs geweest zijn, dan zult gij mij beter kunnen begrijpen, als ik u zeg, dat hij hen alle drie nog in wreedheid — misschien ook wel in list overtreft. Hij is een duivel in menschengedaante, hij schrikt voor niets teru — en al zijn luitenanten en zijn soldaten — zoo noemt hij ons — wij sidderen voor hem ! Men zegt dat hij reeds niet minder dan vijf moorden op zijn geweten heeft, maar iets zekers daaromtrent weet ik niet ! Wel echter weet ik, dat hij een laaghartige, wraakjerige kerel was, een diepgezonken sujet, die zich vroeger zelfs niet ontzien had, zijn eigen ouders te bestelen, en met het gestolen geld een leventje van plezier te leiden ! Welnu, niet lang geleden zag de schurk bij toeval mijn kind — en zijn lage lusten ontwaakten onmiddellijk ! Alsof het de eenvoudigste zaak ter wereld was, stelde de ellendeling mij voor, hem mijn Ellen tot minnares te geven — mijn teedere, reine bloem ! Natuurlijk weigerde ik vol woede en verontwaardiging — en in het eerst scheen de schurk zich slechts te verbazen. Toen echter maakte zijn verbazing plaats voor woede, en hij vermaande mij, wei te weten wat ik deed, en hem niet ongehoorzaam te zijn.

Ik had toen reeds moeten begrijpen, wat het woord „ongehoorzaam” in den mond van dien man beteekende ! Het beteekende mijn doodvonnis, mijnheer ! Ik hield mijn dochter zorgvuldig buiten zijn bereik, ik sloot haar op, ik bewaakte haar, want ik was bang, dat zelfs de blik uit zijn oogen haar zou kunnen verontreinigen !”

Vermoeid moest Collins even zwijgen, en eenigen tijd bleef het stil in het vertrek.

Toen hernam de gewonde :

„De rest kan ik u in weinig woorden vertellen, mijnheer. Stanley liet mij nogmaals bij zich komen, dreigde mij, hield mij de gevolgen voor oogen, als ik hem mijn dochter niet afstond, op wie hij zijn oog had laten vallen, en toen ik hardnekkig bleef, liet hij mij gaan met een blik, dien ik nimmer zal vergeten, en een lachje, dat mij nog in de ooren klinkt ! Dat was een paar dagen geleden. Daarna werd een zoogenaamd „concilie” gehouden, zooals zij het heiligschenend noemden — een geheime bijeenkomst van de zeven leden van den zoogenaamden Bloedraad. Daarin werd mijn proces gevoerd, ik moest mij rechtvaardigen — ik werd beticht van ongehoorzaamheid jegens den chef in persoon — en vogelvrij verklaard ! En nu weet ik wat dat beteekent ! Zij hebben mij waarschijnlijk voortdurend in het geheim nagegaan, en toen zij hun kans schoon zagen, laat in den nacht, hebben zij het vonnis van den Bloedraad aan mij voltrokken !”

„Wat deedt gij daar zoo laat in den nacht op die eenzame plek, Collins ?”

„Ik woonde daar in de buurt mijnheer — en het genootschap had dienzelfden avond in een heel ander gedeelte van de stad zeer laat vergaderd.”

„Mocht gij dan nog wel aan die vergaderingen deelnemen ?”

„Ik was volkomen vrij om te doen of te laten wat ik verkoos !”

„Maar was men dan niet bevreesd, dat gij, nu gij toch wist, dat aan uw leven ieder oogenblik een einde kon worden gemaakt, de poortie op de hoogte zoudt gaan brengen ?”

„Als ik dat had willen doen, mijnheer, zouden zij het mij wel hebben weten te beletten, dat weet ik nu zeker !” antwoordde Collins.

Hij had de oogen opnieuw gesloten, maar eensklaps opende hij ze weder, staarde verwilderd om zich heen en riep uit :

„Wat zou er van mijn kind geworden zijn? Zij moet in doodelijken angst hebben verkeerd — zij was geheel alleen! Als haer maar niets slechts wedervaren is!”

De ongelukkige man beefde over al zijn leden, en er lag een uitdrukking van waanzinnigen angst in zijn oogen.

Hij wrong de handen, en een oogenblik scheen het, alsof hij zich wilde oprichten, en uit het bed wilde springen, opgezweept door de teedere liefde voor zijn kind, dat thans wellicht in groot gevaar verkeerde.

Maar Raffles was aanstonds bij hem, en zeide, terwijl hij zijn koele hand op het voorhoofd van den man deed rusten:

„Stel u gerust, Collins — een van ons beiden zal zich onmiddellijk naar uw woning begeven, en uw dochter hier heen brengen — over een uur zult gij haar zien!”

De oogen van den gewonde schoten vol tranen, en zenuwachtig tastte zijn hand naar die van Raffles.

Toen zeide hij op heeschen toon:

„Ik dank u! Wanneer ik genezen ben, hoop ik dit te kunnen vergelden!”

„Daarover spreken wij niet, Collins!” hernam Raffles. „Zeg mij nu waar gij woont.”

„In de Tanswell Street, mijnheer — boven een kleine uitdragerij op den hoek van de eenige dwarsstraat — een doodlopend slop, en op de bovenste verdieping — het is een heel oud huis, en in den gevel is een medaillon aangebracht met het jaartal vijftienhonderd negen en veertig.”

„Die inlichting is ruimschoots voldoende — wij zullen dadelijk uw kind laten halen!”

Raffles nam Brand terzijde, wisselde op zachten toon eenige woorden met hem, en gaf hem eenige instructies met betrekking tot de behandeling van den gewonde.

En terwijl Brand voor het ziekbed plaats nam, greep Raffles haastig zijn hoed, trok zijn zware duffelsche jas aan, en verliet het huis door de deur in de zijstraat.

Hij had tamelijk spoedig een taxi gevonden, en gaf den chauffeur den naam van de Tanswell-Street op.

De man moest eenigen tijd in zijn gidsje zoeken, voor hij had kunnen vaststellen, waar de straat zich ergens bevond.

Na een rit van ruim een kwartier stond de auto stil aan het begin van een smalle, zeer oude straat, met bultige keien bestraat, en die blijkbaar bewoond werd door de laagste volksklasse.

Raffles stapte uit, en zeide tot den chauffeur: „Wacht mij hier — ik moet in het huis daarginds zijn.”

Want reeds uit de verte had Raffles de dwarsstraat ontdekt, en op den hoek daarvan de uitdragerij, waarvan Collins hem gesproken had.

Hij liep de straat in, en trad den uitdragerswinkel binnen, waar een oude man, grijs en gebogen, hem grijnzend tegemoet kwam met de vraag, wat er van zijn verlan en was.

„Woont in dit huis een man, die Collins heet?” vroeg Raffles.

„Die woont hier, mijnheer,” antwoordde de man, blijkbaar teleurgesteld, dat de vreemdeling geen klant bleek te zijn. „Gij moet dan echter de deur binnen gaan in de steeg.”

Raffles knikte den man zwijgend toe, die hem brommend nakeek, ging den winkel weer uit, en stond het volgend oogenblik voor een smalle, vervelooze deur, wijd geopend, zooals in deze buurt gewoonte placht te zijn, en die toegang gaf tot een smalle vestibule, waar de reeks van trappen begon, die naar de verschillende verdiepingen voerden.

Er kwam een meisje met een kan in de hand juist de onderste trap af, en Raffles vroeg haar op vriendelijken toon:

„Kleine meid, kun je mij ook zeggen of Miss Ellen Collins hier woont?”

„Ja, mijnheer, Miss Ellen woont vijf hoog, maar zij is op het oogenblik niet thuis!”

„Is zij reeds lang geleden de deur uit gegaan?” vroeg Raffles getroffen door deze weinige woorden.

„Zeker al heel vroeg, mijnheer — zij ging om acht uur al weg!”

„Boodschappen doen?”

„Dat denk ik niet — zij ging met een man weg!”

„Heb je dat zelf gezien, mijn kind?”

„Ja, ik stond aan de deur, en Miss Ellen wuifde mij nog toe.”

„Ken je dien man met wien zij uitging?”

„Nee, ik had hem nog nooit gezien.”

„Maar Miss Ellen scheen hem toch goed te kennen?”

„Dat weet ik niet, mijnheer! Ik denk het wel. Hij had een briefje bij zich toen hij kwam, en dat gaf hij aan mijn zusje, en hij vroeg haar, of zij dat aan Miss Collins wilde geven. Zij was juist opgestaan, en zij scheen erg in angst te zijn, omdat haar vader nog niet was thuisgekomen. Maar toen zij het briefje kreeg, scheen alles in orde te zijn, want zij lachte, zij kleedde

zich gauw aan, en toen ging zij weg met den man, die hier beneden op haar had staan wachten!"

„Ik kom dus te laat!" bromde Raffles tuschen de tanden. „Hier schuilt natuurlijk wat achter — zij hebben het arme meisje weg-gelokt!"

Hij wendde zich weder tot het kind, drukte haar een geldstukje in de hand en zeide:

„Ik zal eens gaan zien op de woning van Collins, — ik geloof dat er iets met Miss Ellen is gebeurd, dat niet in orde is, — iets kwaads."

Het kind barstte in tranen uit.

„Hield je zooveel van haar?" vroeg hij, het kind naar zich toetrekend.

„Ja, mijnheer — wij allen hier in huis hielden veel van haar! Zij was altijd zoo lief en zoo vriendelijk!"

„Nu aan zal ik maar eens gauw gaan zien op haar kamer — misschien komt alles nog wel in orde!"

„Maar haar kamer heeft zij altijd gesloten, mijnheer!" riep het kind Raffles achterna, die reeds zijn voet op de eerste trede van de trap had gezet.

„Dat hindert niets, kleintje!" antwoordde Raffles.

Zonder zich ergens op te houden liep hij snel naar de bovenste verdieping.

Op het portaal bevonden zich twee woning-deuren, op een daarvan was met zwarte verf de naam Palmer geschilderd.

„Dan is het natuurlijk de andere deur!" mompelde Raffles bij zichzelf.

Hij bedacht zich geen oogenblik, haalde een bos loopers te voorschijn en in weinige seconden had hij het slot van de deur weten te openen.

Maar juist toen hij wilde binnentreden, voelde hij een hand op zijn schouder, en een stem vroeg op een bijna dreigenden toon:

„Wat moet dat beteekenen? Wat zoekt gij hier?"

Raffles wendde zich om en keek in het schrandere gelaat van een nog zeer jongen man, flink gebouwd, en met heldere bruine oogen.

Hij zag er uit als een teekenaar op een fabriek, of een eersteklas werkmans — maar toch had hij ook iets studentikoos over zich, en het was duidelijk dat hij veel zorg aan zijn kleederen besteedde.

Raffles keek den ongen man een oogenblik zwijgend aan, en vroeg toen:

„Met wien heb ik de eer?"

„Ik woon aan den overkant van het portaal, ik ben Dick Palmer! En wilt gij mij nu antwoord geven op mijn vraag van zooeven? Zeg mij, wat u het recht geeft, met geweld de woning van Ellen — ik meen van Miss Collins binnen te dringen?"

Even plooidde een glimlach de dunne lippen van den Groote Onbekende.

De blos op de wangen van den jongen man, evenmin als het noemen van den voornaam van het onge meisje, was hem niet ontgaan.

„Ik moest hier noodzakelijk zijn!" antwoordde hij droogjes.

„Maar Miss Ellen is niet thuis!"

„Dat weet ik!"

„Haar deur was gesloten!"

„En ik heb die deur weder geopend — met een looper, zooals gij ziet!"

„Dat is de onbeschaamdheid ten top gedreven! Wilt gij mij nu zeggen, wat gij hier omt zoeken?" riep Palmer toornig uit.

„Dat zal ik u zeggen, mijnheer Palmer, — wanneer gij mij het genoeg wilt aandoen, mij hier binnen te vergezellen, dan zult gij u persoonlijk en uit eigen aanschouwing kunnen overtuigen, dat ik niets kwaads in den zin heb — integendeel."

Nog aarzelend, en blijkbaar verbaasd volgde de jonge man den vreemden bezoeker.

Hij scheen in ieder geval wel te begrijpen, dat een dief stellig niet op het denkbeeld zou komen, in deze buurt en op deze verdieping in de woningen der menschen binnen te dringen, teneinde buit te maken — zij zouden er bitter weinig vinden, en zeker niets, wat de moeite zou loonen!

Toen zij beiden binnen waren, sloot Raffles de deur, keek den jongen man nogmaals aandachtig aan, en merkte toen glimlachend op:

„Gij stelt zeker veel belang in Miss Ellen Collins?"

„Ik heb geen reden om het te ontkennen, mijnheer!" antwoordde de jonge man. „Wij zijn sedert eenige maanden burens, en...."

„En goede nabuurschap leidt al spoedig tot goede kameraadschap!" vulde Raffles den zin aan. „Ik geloof dat ik genoeg weet, mijnheer Palmer! Natuurlijk vindt gij mijn optreden onbegrijpelijk, onbeschaamd, en ongerechtvaardigd — maar misschien denkt gij daar anders over, wanneer ik u zeg, dat ik ernstig bevreesd ben voor het lot van het jonge meisje — dat zoozeer uw belangstelling heeft opgewekt!"

Dick Palmer verbleekte en vroeg stotterend:

„Wat zegt gij daar ? Wat meent gij met die woorden ? Loopt Ellen in een of ander opzicht gevaar ? Hoe zou dat mogelijk zijn ?”

Raffles antwoordde niet aanstonds.

Hij had zijn scherpe blikken vlug door het eenvoudige vertrekje laten dwalen, en spoedig was zijn oog gevallen op een ineen gefrommeld stukje papier, hetwelk in de kolenbak lag.

Hij nam het er uit, ontvouwde het, las snel den inhoud, en stak toen het papiertje aan den jonken man toe, die verbaasd en ondanks zichzelf ongerust toekeek.

„Lees dat eens !” zeide Raffles op zachten toon.

Dick Palmer had het briefje aangenomen,

en las nu de volgende woorden :

„Lieve Ellen ! Er is mij vannacht een ongeluk overkomen, en ik lig gewond in het huis van mijn vriend. Volg den man, dien je dit briefje geeft en die je aan mijn ziekbed zal voeren. Je vader !”

„Wat heeft dat te beteekenen ?” riep Palmer uit.

„Dat beteekent, mijnheer Palmer, dat Ellen Collins het slachtoffer is geworden, of zal worden van een laaghartigen aanslag, wanneer er niet spoedig handelend wordt opgetreden ! Het beteekent, dat zij ontvoerd is met een doel, hetwelk ik niet nader uiteen behoef te zetten !” antwoordde Raffles op ernstigen toon.

HOOFDSTUK IV.

IN DE HANDEN VAN EEN BOOSWICHT.

Als versteend bleef Dick Palmer met het briefje in de handen Raffles aanstaren.

Al het bloed was uit zijn gelaat weggestroomd.

Toen barstte hij uit, terwijl zijn forsche hand den arm van Raffles greep en zijn vingers hem in het vleesch nepen:

„Zeg mij om 's hemels wil wat gij bedoelt, mijnheer! Ik weet niet wie gij zijt maar gij blijkt op de hoogte te zijn van de levensomstandigheden van het meisje dat ik liefheb, meer dan mijn leven! Ja, ik behoef het tegenover niemand te verzwijgen — ik heb Ellen lief! Martel me niet langer, zeg mij wat er met haar geschied is!”

„Blijf kalm, mijn vriend,” maande Raffles hem op dringenden toon aan. „Alles zal spoedig duidelijk worden. Gij zult een noodlottige tijding moeten hooren — wees dus sterk! Zeg mij eens, — kent gij de hand van den ouden Collins?”

„Ik heb wel eens een briefje van hem ontvangen!”

„Is dat zijn hand?” hernam Raffles, op het vodje papier wijzend, dat Palmer nog altijd in de trillende vingers hield.

„Ik weet het niet — het schemert mij voor de oogen — ik geloof het bijna wel zeker!”

„En toch is het onmogelijk — het briefje is valsch!” riep Raffles met kracht uit. „Collins kan deze woorden onmogelijk geschreven hebben, want hij licht zwaar gewond in mijn woning, hij zou zelfs geen kruisje kunnen zetten!”

Palmer greep naar zijn hoofd en stamelde:

„Het is mij alsof ik droom, ik begrijp niet.... Wat is er dan met Collins gebeurd?”

„Antwoord mij op deze vraag — kent gij Collins — weet gij wie hij is?”

„Ik zag hem herhaaldeijk in zijn woning of op het portaal! Ik weet echter niet wie hij is maar wat raakt mij dat? Ik heb zijn dochter innig lief, wat kan het mij schelen, wie haar vader is?”

Raffie scheen een oogenblik te twijfelen en toen greep hij Palmer plotseling bij den arm

en trok hem met zich mede het vertrek uit.

„Kom mede,” zeide hij, „wij hebben geen oogenblik te verliezen — misschien komen wij nog bij tijds. Kunt gij mij vergezellen naar Collins?”

„Dacht gij dat ik den moed en de kracht zou hebben, om rustig aan mijn werk te blijven, mijnheer?” riep Palmer uit, terwijl hij zich met een gebaar van vertwijfeling in de haren greep. „Al zoudt gij mij vragen om u naar het einde van de wereld te volgen, ik zou met u mede gaan!”

„Kom dan.”

Raffles had de deur weder gesloten.

Het briefje had hij in zijn zak laten glijden.

Haastig snelden de beide mannen de trappen af, bereikten de steeg, snelden de Tanswell-Street ten einde en vonden daar de auto op hen wachten.

Raffles liet den jongen man instappen, en riep den chauffeur toe:

„Rijd mij onmiddellijk weder naar de Victoria-Street — en houd stil bij het gebouw van de Midland Bank. Een goede fooi als gij er binnen het kwartier zijt!”

Zoodra de auto zich in beweging had gezet, vervolgde Raffles:

„Luister, Palmer! Er kan geen oogenblik aan getwijfeld worden, of Ellen Collins is ontvoerd, met behulp van het briefje, hetwelk ik nu in mijn zak heb!”

„Door wien?” riep Palmer op woesten toon uit.

„Door een man, die de vijand is van haar vader! Het doet mij leed, Palmer, maar het zal toch onmogelijk voor u verborgen kunnen blijven, als gij Collins te zien krijgt en als gij ons wilt helpen, Ellen weder te bevrijden! En daarom wil ik u het thans reeds mededeelen, de rampzalige man maakte deel uit van een wijd vertakte misdadigersbende en omdat hij zich verzet had tegen de bevelen van zijn chef, pleegde men in den afgelopen nacht een moordaanslag op hem! Het toeval wilde, dat een vriend van mij en ik zelf op die plek waren, en wij slaagden er in, hem nog

levend uit het water van de Theems te halen en in veiligheid te brengen!"

Palmer leunde met gesloten oogen en zeer bleek achterover in de kussens van de auto.

Toen kwam het toonloos over zijn lippen:

„Ik vreesde dit reeds te hooren. In de laatste weken groeide mijn achterdocht jegens Collins, ik vond zijn levenswijze zonderling. Hij scheen niets omhanden te hebben en toch hadden hij en zijn dochter steeds te eten, en schenen zij geen zorgen te kennen! Hij was een ruw, stilzwijgend, eenzellig man! Een misdadiger dus, lid van een bende, en toch, mijnheer, ik kan onmogelijk van Ellen afzien! In ieder geval zweer ik u, dat zij niets af weet van den levenswandel van haar vader, dat zij rein en onschuldig is!"

„Daarvan ben ik vast overtuigd!" zeide Raffles eenvoudig.

„Voor die woorden dank ik u, mijnheer!" riep Palmer op hartstochteliiken toon. „Maar zeg mij nu, waarom gij op het denkbeeld zijt gekomen, dat men mijn lieveling ontvoerd heeft!"

„Daarop bracht mij pas het kleine meisje in het huis, dat door Collins en zijn dochter bewoond werd! De ongelukkige man zelf had mij zijn adres gegeven en ik had beloofd aanstonds zijn dochter te gaan halen en aan zijn sponde te brengen! Toen hoorde ik van het kleine buurmeisje, dat zij reeds om acht uur met een onbekenden man was heengegaan, na ontvangst van een briefje, waarvan hij de brenger was. Mijn achterdocht spoorde mij aan een onderzoek naar dat papiertje in te stellen, en gij ziet, dat ik geen ongelijk had!"

„Maar waardoor had Collins zich dan toch de wraak op den hals gehaald van de schurken, die hem naar het leven stonden!"

„Omdat hij geweigerd had, Palmer, zijn eenigst kind over te leveren aan het bende-hoofd!"

„Dus — die man zou het geweest zijn, die haar heeft ontvoerd?"

„Hij deed het niet zelf, want zij kent hem van uiterlijk, hij zond een handlanger!"

„En gij denkt..."

„Ik denk, dat die bandiet het niets vermoedende meisje naar het huis van den bendechef heeft gebracht!"

Een rauwe kreet als van een gewond dier scheurde zich los uit de keel van den jongen man, zijn oogen puilden hem uit het hoofd

en hij sloeg zich met de gesloten vuist herhaalde malen op de borst.

En eensklaps barstte hij uit in een hartverscheurend snikken, dat zijn gansche, sterke lichaam deed schokken.

Raffles liet den vrijen teugel aan de smart van den jongen man, en toen het snikken be- daarde zeide hij:

„Wij moeten nog niet iedere hoop opgeven! Uit den mond van Collins wil ik thans de verblijfplaats vernemen van dien bandiet, en ik bezweer u, dat hij goedschiks of kwaadschiks Ellen Collins zal moeten afstaan!"

„Als het maar niet te laat is!" riep Palmer handenwringend.

En eensklaps barstte hij uit:

„Ik ga met u mede! Ik wil met eigen hand dien schurk den strot dichtknippen!"

„Als het mogelijk is, Palmer, zal het geschieden, maar ik zie wel, dat gij den bende- chef niet kent. Hij is een uiterst sluwe man, en het is ook zeer waarschijnlijk dat hij u kent, zonder dat gij hem ooit gezien hebt. Op het eerste teeken van onraad zal hij wel weten te ontvluchten. Wees daar zeker van!"

„Maar wat dan? Wat dan?" riep Palmer op wanhopigen toon.

„Vertrouw mij, en laat de zaak aan mij over!" antwoordde Raffles. „Slechts wanneer het noodzakelijk is, moogt gij tusschenbeide komen."

Op dit oogenblik stond de auto stil voor het gebouw van de Midland Bank in de Victoria- Street.

Raffles en Palmer stapten uit, de Grootte Onbekende betaalde den chauffeur en zond den man weg, daar hij niet wilde, dat deze naderhand het huis zou kunnen noemen, waar hij hem had afgezet.

Te voet legden zij de honderd passen af welke hen van het huis van Raffles scheidden.

Dadelijk begaven zij zich naar de zieken- kamer en traden daar binnen.

Brand stond onmiddellijk op en week verbaasd terug, toen hij Raffles met een hem geheel onbekenden man zag binnentreden, in- plaats van met Ellen Collins.

Ook de zwaargewonde had de oogen naar de deur gericht en in zijn wangen steeg een vlammend rood op toen hij den jongen man, dien hij zoo goed kende, zag binnen treden.

Iets op het gelaat van Palmer scheen den ouden man de overtuiging te schenken, dat hij reeds alles wist, en een brandende schaamte

scheen hem te verteren tegenover den eerlijken knaap, die zijn eenig kind lief had.

Maar toen miste hij zijn dochter, en zijn eerste vraag was :

„Welnu, mijnheer, waar blijft Ellen ? Waar is mijn kind ?”

Raffles was op het bed toegetreden, en zeide op ernstigen toon :

„Gij zult sterk moeten zijn, Collins ! Liefst had ik het u voorloopig verzwegen, maar ik begrijp dat dat onmogelijk is, want gij moet ons inlichtingen geven. Uw dochter bevond zich niet meer in uw woning, toen ik daar aankwam....

„Niet meer in mijn woning ?” herhaalde Collins, niet begrijpend, maar toch deed een somber voorgevoel zijn hart bijna stilstaan. „Waar was zij dan ?”

„Waar zij thans is, dat zult gij alleen ons kunnen zeggen !” antwoordde Raffles zacht.

En nu deed hij zoo omzichtig mogelijk en in korte woorden het verhaal van zijn weder-
varen in het huis in de Tanswell-Street.

Het gelaat met doodelijke bleekheid overtogen had Collins toegeluisterd.

Hij liet nu het hoofd zwaar op het kussen neervallen, en twee gloeiend heete tranen rolden langzaam neer op het smettelooze iinnen.

„Dat is mijn straf !” fluisterde hij op heeschen toon. „Dat heb ik zelf over mij gebracht. Nooit zou dit gebeurd zijn als ik geen ellendige zwakkeling was geweest en mij niet had aan-

gesloten bij een bende misdadigers, maar de straf is wel zwaar, wel heel zwaar, vindt gij ook niet, mijnheer ?”

De vraag werd gesteld op zulk een toon van nameloos wanhoop, dat Brand snel het hoofd moest omwenden ten einde zijn diepe ontroering te verbergen.

Met een paar stappen was Dick Palmer op het bed toegetreden, en hij nam nu de hand van Collins in de zijne, terwijl hij snikkend van ontroering uitriep :

„Ik vergeef u, Collins ! Ik vergeef u van ganscher harte ! Laten we niet aan het verleden denken, laat het voorbij zijn ! Wij mogen nu alleen denken aan Ellen, hoe wij haar moeten bevrijden !”

„Zoo is het !” liet de stem van Raffles zich hooren.

Maar Collins kreet :

„Denkt gij iets tegen kapitein Stanley te kunnen uitrichten ? Gij zult was zijn in zijn handen ! Er zijn hier in geheel Londen geen twee of drie menschen, die het tegen dezen listigen schurk kunnen opnemen ! Wij zouden alleen kans van slagen hebben, als wij op dit oogenblik konden beschikken over den man, die ook Shydrift en Nicholson en Fox versloeg !”

„Dan is nog niet alles verloren, vriend Collins !” liet de stem van den Grooten Onbekende zich weder hooren. „Die man is op dit oogenblik in uw midden. Hij staat voor u. Ik ben John Raffles !”

HOOFDSTUK V.

HET HOL VAN DEN LEEUW.

Het bleef eenige tijd stil, nadat Raffles deze veelzeggende woorden had gesproken.

Wat Palmer betreft, hij scheen meer verbaasd te zijn dan ontsteld. Het was duidelijk, dat hij in ieder geval nog slechts weinig van den Grooten Onbekende had vernomen.

Maar op den gewonde had het noemen van den gevreesden naam een geheel andere uitwerking.

Over zijn gelaat flitste iets als vrees, bewondering, en ook van groote vreugde.

Toen kwam het zacht over zijn lippen :

„Als dat waar is, dan moogt gij met reden zeggen, John Raffles, dat nog niet alles verloren is. Ik weet, dat gij van den aanvang af een verbitterd vijand zijt geweest van ons genootschap, en dat door uw toedoen vele tientallen leden van die bende het leven hebben verloren in den strijd met de wet of voor lange jaren in een gevangenis zijn opgesloten. Maar nu ik reeds in dezen nacht een dure eed gedaan had, ter wille van mijn lief kind alle banden te verbreken met het genootschap, nu zeg ik den hemel dank, dat hij u op mijn weg heeft geplaatst !”

Raffles was intusschen op Palmer toegetreden, keek hem recht in de oogen en zeide met een stem, die thans iets snijdends had :

„Ik geloof niet, dat gij mij nog goed kent, mijn waarde Palmer ! Laat ik mij dan even voorstellen. Gij kunt onmiddellijk twee duizend pond sterling verdienen, wanneer gij mij bij de politie gaat aangeven, want sedert eenige jaren is die premie uitgelooft aan den gene die er in slaagt, de politie zoodanige aanwijzingen te geven, dat zij tot mijn arrestatie leiden ! Ik word als een van de gevaarlijkste mannen van Engeland beschouwd, en meer dan waarschijnlijk heb ik meer gestoien, dan eenig man in Engeland van zich zelf kan zeggen. De rijken vreezen mij als de pest, en ik geloof dat zij daar reden toe hebben.”

„Luister niet naar hem, Dick,” riep Collins uit, „hij belastert zich zelf, want hij vergeet er bij te zeggen, dat de armen hem zegenen, dat hij voor hen de Voorzienigheid is, en dat

hij zeker ook meer goed gedaan heeft dan eenig man in Engeland van zich zelf zou mogen zeggen. Ik weet, dat hij duizenden uit de ellende heeft geholpen, dat hij honderden onrechtvaardigen heeft gestraft, en dat hij talloos veel gevallen van schreeuwend onrecht heeft hersteld. Gij ziet wat hij nu weer voor ons doen wil — ofschoon wij hem geheel onbekend zijn, wil hij zijn leven gaan wagen, om mijn kind terug te vinden. Ja, zijn leven wagen, want hij weet beter dan wie ook wat men te wachten heeft van den aanvoerder van . . . de bende waarvan ik tot mijn diepe schaamte gedurende eenige maanden deel heb uitgemaakt.”

Palmer had een oogenblik in verwarring naar den grond gestaard om den blik uit de staalgrijze oogen te ontwijken, die vorschend op zijn gelaat gericht bleven, en zeide nu, terwijl hij Raffles aarzelend de hand toestak :

„Ik herinner mij nu, mijnheer, dat ik van u heb hooren spreken en dat in gezinnen, die alleen aan u en aan niemand anders hun geluk te danken hadden ! Welnu, ik acht mij niet bevoegd, te oordeelen over . . . dat andere, ik wil alleen rekening houden met al het edele en goede, dat ik van u vernam. Ik wil geheel eerlijk tegenover u zijn, ik kan onmogelijk de middelen goedkeuren, welke gij aanwendt om u geld te verschaffen ! En dit eenmaal vooropgesteld zijnde, dank ik u uit den grond van mijn hart dat gij ons wilt bijstaan !”

Raffles had even de hand gedrukt die hem werd toegestoken, en liet haar nu weer vallen.

Een wrange glimlach plooid een oogenblik de lippen van den krachtig geteekenden mond.

Zijn stem klonk een weinig schor, toen hij hernam :

„Ik denk er niet aan, u die openhartigheid kwalijk te nemen, Palmer ! Gij zijt nog jong, misschien zult gij later ander oordeelen over mijn methodes ! En nu genoeg hierover ; als gij mijn hulp aanvaardt, dan moeten wij ook handelen, wij kunnen geen tijd verliezen !” Raffles wendde zich weder tot Collins, en vervolgde :

„Wie is die Stanley ? En waar woont hij ?”

„Hij heeft een huis in Londen, en een in Hampstead, een kleine villa, een soort landhuis, waar hij ook dikwijls vertoeft.”

„Is dat dan algemeen bekend bij de leden van de bende?”

„Neen, alleen de luitenants wisten het!”

„Hoe hebt gij het dan ontdekt?”

„Ik heb het bij toeval ontdekt. Alle leden wisten weliswaar, dat Stanley hun chef was, want zij hadden hem zelf gekozen, maar het was op straffe des doods verboden, onderzoek te doen naar zijn woonplaats.”

„Kunt gij mij de huizen dus nauwkeurig aanduiden.”

„Zeker! Geef mij slechts een velletje papier en een potlood, en ik zal een kleinen plattegrond voor u maken!”

„Gevoelt gij u daartoe sterk genoeg?”

„Het denkbeeld, dat mijn dochter zich in de macht van dien schurk bevindt, is in staat, om mij reuzenkrachten te verlenen!”

Brand had eeds een blad papier en een potlood gezocht en een oogenblik later was Collins bezig met een kleine schets.

Terwijl hij deze aan het teekenen was gaf hij de noodzakelijke aanwijzingen.

„Dit is Russell Square, en dit is de Kapel-Street, die er op uitloopt. In het midden van de laatst genoemde straat aan de linkerzijde van het plein komende, vormt de huizenrij een soort zak. Recht tegenover dezen zak, dus aan den rechterkant van de straat, verheft zich een huis uit grijzen steen opgetrokken, met een zware eikenhouten deur, dat is het huis van Stanley. En nu zijn landhuis in Hampstead! Het ligt in het Templepark, aan het einde van de Burgess Hill, een gebouw met slechts één verdieping, wit gepleisterd, en door een tuin omgeven, waarin dicht bij de voordeur drie hooge zilverbouwen staan, waaraan het landhuis zijn naam „The Silverbeeches” ontleent.”

„De aanwijzing is zeer duidelijk, waarde Collins!” zeide Raffles, terwijl hij de kleine schets uit de handen van den gewonde aannam, opvouwde, en bij zich stak.

Hij raadpleegde zijn horloge en vervolgde:

„Het luncheon is reeds voorbij, en wij zullen verstandig doen, thans iets te eten, want het is volstrekt onzeker, wanneer wij daartoe weder de gelegenheid zullen hebben.”

Brand haastte zich, zonder hiertoe eenig bevel noodig te hebben, naar de keuken, en bereidde een stevigen maaltijd.

Toen hij dezen gereed zette, was het reeds

hij half drie, en langzamerhand begon de duisternis te vallen, want het was een donkere, naargeestige dag geweest.

Palmer at haastig, en scheen wel bezeten te zijn door een onrust, welke hij onmogelijk kon meester blijven.

Eensklaps vroeg hij:

„Zouden we niet het beste gedaan hebben, door een zestal politieagenten naar het huis van dien Stanley te sturen?”

Collins liet een schor lachje hooren:

„Men kan wel zien, Palmer, dat gij niet weet hoe die Stanley is, en ook niets afweet van de inrichting van zijn huis! Denkt gij dat een man als hij, die zeer goed weet, aan welke gevaren hij voortdurend is blootgesteld, zich zou vergenoegen met een gewoon huis? Wel man, hij kan er wel op drie verschillende wijzen uit ontkomen! Door den kelder, door de voordeur, langs den zolder, en door een achterdeur, die in een stille zijstraat uitkomt. Overal zijn alarmsignalen aangebracht en hij zou de agenten of de auto die hen brengt, tijdig genoeg zien aankomen, om zich in veiligheid te kunnen brengen en mijn arme Ellen te kunnen meesleepen! Ik laat nu nog buiten beschouwing, dat hij zeer waarschijnlijk betrouwbare spionnen heeft op Scotland Yard zelf, die hem tijdig zullen waarschuwen, als er gevaar dreigt, zoodat hij zijn maatregelen kan nemen. Een van zijn bedienden, die onveranderlijk de deur opent, is een lid van de bende, en goed gedresseerd, dat verzeker ik je! Bij het eerste blijk van wantrouwen heeft hij niets anders te doen dan een kleinen knop neer te drukken, die zich ter zijde en aan den binnenkant van de voordeur bevindt, en waar Stanley op dat oogenblik ook in zijn huis moge vertoeven, hij wordt gewaarschuwd door een zacht klinkende, maar toch duidelijk verneembare elektrische schel. O, gij kent zijn sluwe listen en zijn voorzorgsmaatregelen niet, politieagenten zouden bij hem niets uitrichten!”

„Wanneer Stanley op één lijn geplaatst mag worden met Shydrift en de twee anderen, dan moet ik wel vreezen, dat Collins gelijk heeft!” zei Raffles nadenkend. „Hier kan alleen list ons baten, en hoe minder onzer aan de onderneming deelnemen hoe beter het zal zijn! Wij mogen in geen geval ontijdig zijn argwaan wekken!”

„Maar gij zult me toch toestaan u te vergezellen?” riep Palmer opgewonden uit.

„Alleen op voorwaarde, dat gij u strikt

naar mijn aanwijzingen gedraagt!" gaf Raffles ten antwoord.

„Dat beloof ik u, mijnheer!"

„Dan zult gij en mijn vriend mij vergezellen!" riep Raffles uit.

„Zouden wij James niet meenemen?" vroeg Brand op zachten toon. „Zijn verbazende kracht kon ons van nut zijn!"

Na een oogenblik te hebben nagedacht, antwoordde Raffles:

„Hij kan mee gaan, maar ook hij moet mij vast beloven, dat hij niets doet zonder dat ik hem er bevel toe geef! Onze brave reus is helaas wat al te driftig uitgevallen en met drift is men tegenover Stanley steeds in de minderheid!"

De maaltijd werd spoedig beëindigd en daarop wendde Raffles zich tot den gewonde met de woorden:

„Ik zal voor een goede verpleegster zorgen, want gij kunt niet alleen worden gelaten."

„Maar dat is volstrekt niet noodig!" riep Collins uit. „Ik gevoel mij werkelijk reeds veel beter dan gisteren, ik denk dat ik over een paar dagen gemakkelijk zal kunnen opstaan!"

Maar Raffles schudde het hoofd en hernam:

„Dat zou zeer onverstandig van u zijn, ik blijf er bij, dat gij opgepast moet worden! Gij moet op geregelde tijden uw medicijnen innemen, en niemand kan zeggen, of de koorts bij voortdur ng zal uitblijven."

„Maar op die wijze zult gij misschien gevaar loopen, u te verraden!" hernam Collins.

„Niet in het minst! Het ziekenhuis, dat mij een verpleegster zal leveren, weet volstrekt niet aan wien dit huis behoort. Ik betaal van te voren, en zij behoeven daarginds dus in het geheel niet nieuwsgierig te zijn. Het is trouwens naar ik hoop slechts een kwestie van een paar dagen!"

De drie mannen namen nu afscheid van Collins die alleen achter bleef, maar niet lang, want reeds een kwartier later bracht een auto een verpleegster aan, met een huissleutel, die dadelijk haar post ging innemen, bij het bed van den gewonde.

Raffles had haar zelf gehaald en gebracht met de auto welke Brand intusschen telefonisch had laten komen van het heerenhuis in de Cromwell-Street, en die bestuurd werd door James Henderson, den reusachtigen chauffeur van Lord Aberdeen, die reeds meermalen de metgezel van Raffles was geweest bij diens gevaarlijkste avonturen, en wiens geweldige lichaamskracht daarbij dikwijls onwaardeerbare

diensten had bewezen.

Nu was eindelijk alles gereed, om de gevaarlijke onderneming te beginnen.

De duisternis was reeds geheel gevallen, en dit kon niet anders dan de vier mannen ten goede komen, daar zij immers verrassend te werk moesten gaan, en den schurk, die het jonge meisje had laten ontvoeren, zoo mogelijk moesten trachten te verrassen.

Henderson had met opzet een der snelste auto's uit de garage genomen en het duurde dan ook niet lang, of de wagen hield stil aan het begin van de Kapel-Street.

Raffles wendde zich tot Brand en Palmer en zeide:

„Er is natuurlijk geen sprake van, dat we tegelijker tijd met ons drieën kunnen binnengaan, want de huisknecht, die tevens bendelid is, zou zich met reden kunnen verwonderen over onze verschijning en zijn meester waarschuwen."

„Maar waarom zouden wij den kerel niet eenvoudig dadelijk neerslaan, mijnheer!" riep Palmer ongeduldig uit, „mij dunkt dat dit de beste oplossing is. Hij kan dan Stanley niet waarschuwen, wij dringen het huis verder binnen, en wij zullen hem spoedig genoeg gevonden hebben."

Raffles dacht een oogenblik na, en hernam toen op levendigen toon:

„Je hebt gelijk, Palmer, dat is misschien nog de beste weg. Maar laat mij dan toch alleen voorgaan, ik zal dan de deur open laten staan, en gij kunt dadelijk binnentreden."

De drie mannen verlieten nu de auto en terwijl Raffles haastig voortliep volgden Brand en Dick Palmer hem op een afstand van een twintigtal meters.

Stanley behoorde waarschijnlijk tot de rijken, want de Kapel-Street ligt in een deftige buurt, waar de huizen meestal het eigendom zijn van de bewoners.

De aanwijzingen van Collins bleken zeer duidelijk te zijn geweest, want Raffles had niet de minste moeite het huis van grijzen steen te vinden, hetwelk zich bevond tegenover een inspringend gedeelte van de huizenrij aan de overzijde.

Zonder zich te bedenken, trad hij op het hek toe, dat den kleinen voortuin van de straat scheidde, opende het hekje, liep over het breede tuinpad, beklom de treden die naar de deur leidden, en schelde aan.

Hij had de duidelijke gewaarwording, dat hij bespied werd door iemand binnenshuis,

maar hij zou onmogelijk hebben kunnen zeggen, waar zich ergens de opening bevond, waardoor men hem opnam alvorens de deur te openen.

Maar toen klonken er schreden in de gang, en de deur werd geopend door een huisknecht met dun geplaat rossig haar, en een sluw gezicht, waarin de twee stekende zwarte oogen den bezoeker aandachtig opnamen.

Maar de man kreeg slechts zeer weinig tijd om dit onderzoek voort te zetten want nog voor hij had kunnen vragen wat de bezoeker wenschte, had Raffles de vuist opgeheven en daarmee den bediende bliksemsnel met zoveel kracht tegen de kin getroffen, dat de man als een blok neerviel en onbewegelijk op den marmeren vloer bleef liggen.

Nog op het allerlaatste oogenblik en als met een instinctieve beweging had de man den arm opgeheven in de richting van een kleinen drukknop, dien Raffles naast de deurpost ontwaarde.

Het zou spoedig genoeg blijken, dat de man deze beweging inderdaad onwillekeurig had gemaakt, want het huis bleek door den bewoner verlaten te zijn.

Brand en Palmer waren op hun post, en

nauwelijks hadden zij Raffles de hand zien opheffen of zij kwamen toesnellen en traden binnen.

Maar geheel zonder gerucht had zich het kleine voorval niet kunnen afspelen.

Achter in de breede hal ging een deur open en een buttler kwam verschrikt toelopen, die de handen in elkaar sloeg, toen hij den huisknecht op den vloer zag uitgestrekt, en toen uitriep, terwijl hij zich tot Raffles wendde :

„Wat heeft dat te beteekenen, mijnheer? Hebt gij dat gedaan?”

„Ik was zoo vrij, goede man!” antwoordde Raffles kalm. „Is je meester thuis?”

„Neen, mijnheer Stanley is hier niet,” antwoordde de buttler. „Maar wilt gij mij nu antwoorden op mijn vraag, waarom gij den huisknecht heb neergeslagen?”

„Omdat hij de medeplichtige is van je meester, man!” antwoordde Raffles kalm.

„De medeplichtige?” herhaalde de buttler toonloos. „Wat wilt gij daarmee zeggen?”

„Alleen dit, dat je meester de grootste schurk is die hier in Londen op twee beenen rondloopt,” antwoordde Raffles.

HOOFDSTUK VI.

NAAR HAMPSTEAD.

Aanvankelijk meende de butler zeker met een waanzinnige te doen te hebben, want hij keek Raffles met groote, verschrikte oogen aan, terwijl hij op het punt scheen te staan, haastig de vlucht te nemen.

Raffles merkte bijtijds welken indruk zijn woorden op den man gemaakt hadden, want hij vervolgde, terwijl hij hem bij den arm greep :

„Ik ben volstrekt niet krankzinnig, ik spreek de volle waarheid ! Je meester is het geheime hoofd van een uiterst gevaarlijke misdadigersbende en ik hoop dat vanavond nog te kunnen aantoonen, ik heb onwraakbare getuigen.”

„Maar mijnheer, dat is onmogelijk !” kreet de butler, „ik ben reeds twee jaren in dienst van mijn meester, en ik verzeker u dat hij den indruk op mij heeft gemaakt van een fatsoenlijk man, van een gentleman !”

„Dan was die indruk verkeerd !” hernam Raffles koeltjes, „maar ik zie daar beweging komen in onzen vriend, den huisknecht, we zullen hem in ieder geval onschadelijk moeten maken.”

Raffles was met een paar stappen bij den zoogenaamden huisknecht, die een paar stuip-trekkingen had gemaakt, en vliegensvlug vatte hij de polsen van den kerel in een paar sterke

stalen boeien, terwijl Brand hem de beenen bijeen bond.

De man sloeg de oogen op en keek Raffles met een blik vol woesten haat aan.

Daarop gleden zijn blikken naar Palmer, die met gebalde vuisten voor hem stond en er verscheen een gemeen glimlachje op zijn bleek, vertrokken gelaat.

De jonge man, die de beteekenis van dat lachje maar al te goed begreep, schopte hem verachtelijk in de lenden, en gromde :

„Je lacht missschien wel al te vroeg, jij schurk ! Zeg mij aanstonds waar je meester is !”

Maar de man haalde de schouders op, en antwoordde op een toon vol ingehouden woede en wraakzucht :

„Ik weet het niet ! Ik zou je raden, om mij dadelijk naar Scotland Yard te brengen en daar zullen wij eens zien, of er nog recht te krijgen is voor een atsoenlijken huisknecht, die in het huis van zijn meester verraderlijk wordt neergeslagen.”

Palmer wilde weder iets zeggen, maar Raffles legde hem met een gebaar het zwijgen op en zeide met een licht schouderophalen :

„Doe geen moeite, de kerel laat toch niets

los en ik vrees, dat de justitie misschien nog heel wat last zou hebben met het vaststellen van de schuld van onzen man, als er niet zeker iemand was, die haar kostbare bewijzen kan verschaffen! Maar in ieder geval moet de kerel in verzekerde bewaring worden gesteld, hij mag niet in de gelegenheid worden gelaten Stanley te waarschuwen."

Raffles had onder het spreken reeds zijn schrede gericht naar de groote tafel in de hal, scheurde een blaadje papier uit zijn opschrijfboekje, en schreef er snel met zijn vulpen eenige woorden op, waarop hij het briefje toereikte aan den verbaasden en verschrikten buttler, en op bevelenden toon tot den man zeide:

"Ik zal nu de politie opbellen, die over eenige minuten wel hier kan zijn, je geeft den inspecteur dit papiertje, en vergeet het vooral niet, want anders zouden de gevolgen zeer ernstig zijn! Ik herhaal je nog eens dat je meester een zeer gevaarlijk individu is, en dat wij hem zoeken wegens de ontvoering van een jong meisje!"

"Van het meisje dat vanmorgen om negen uur hier was?" riep de buttler ontzet uit.

"Een kind nog haast."

"Ze was hier?" riep Palmer op heeschen toon, terwijl hij den buttler bij den arm schudde.

"Waar is ze dan heengegaan? Waar is ze nu?"

"Dat weet ik niet, Mijnheer Stanley is een half uur later met haar vertrokken, maar ik weet niet waarheen!"

"Ging het meisje gewillig mee?" vroeg Raffles met gefronste wenkbrauwen.

"Zeker! Zij scheen gehaast te zijn om weg te komen!"

"Nu, dan moeten we natuurlijk in het landhuis zijn!" zoo wendde Raffles zich op zachten toon tot zijn beide metgezellen.

Daarop trad hij op de telefoon toe, en een oogenblik later sprak hij met het hoofdbureau van politie.

En wat hij zeide, was alles behalve vleiend voor den geknevelden huisknecht en nog veel minder voor diens meester.

Hij hing het toestel weder op en zeide tevreden:

"Deze man wordt in ieder geval voor een paar uren onschadelijk gemaakt! Hij wordt aanstonds door de politie afgehaald. Ik heb een nauwkeurige beschrijving van hem gegeven en naar het schijnt hebben wij hier te doen met

een hoteldief, tevens valschnunter, die reeds geruimen tijd door de politie wordt gezocht!"

Hierop wendde Raffles zich weder tot den buttler en vroeg:

"Wilt gij mij het uiterlijk van uw meester eens vlug beschrijven?"

"Groot, mager, maar zeer gespierd, een vale teint, licht blauwe, naar het grijze zweemende oogen, en zeer dichte wenkbrauwen. Hij loopt steeds een weinig gebogen, hetgeen misschien het gevolg is van zijn groote lengte. Zijn haar is zwart, maar ik geloof dat hij het verft; mijnheer Stanley is ongeveer vijf en veertig jaar!"

"Dat is ruimschoots voldoende, vriend! Je wacht hier dus de politie af, en je stelt dien schurk daarginds, die de handlanger was van je misdadigen meester, in haar handen. En denk er vooral om, dat je je niet door zijn praatjes laat overhalen om hem in vrijheid te stellen, het zou je leelijk opbreken!"

Hiermede verlieten Raffles en zijn beide metgezellen snel het huis, en liepen haastig naar de auto.

Henderson kreeg bevel, zoo snel hij kon naar Hampstead te rijden, waar hij nadere aanwijzingen zou krijgen.

Het was een zeer lange rit, ofschoon Henderson de auto zoo snel liet rijden, als de omstandigheden het hem slechts veroorloofden.

Anderhalf uur later bereikte de wagen de Noordelijke voorstad, en nu nam Raffles zelf aan het stuurwiel plaats, en bracht de auto naar Burgess Hill.

Het was zeer donker, en er hing ook wat nevel, en dat was in dit geval een gelukkige omstandigheid, want zoodoende konden zij het landhuis van Stanley naderen, zonder dat het gemerkt zou worden.

Het was bijna zes uur toen de auto eindelijk stilhield, op den hoek van Burgess Hill en Temple park.

"Blijf hier wachten, ik zal eerst op onderzoek uitgaan!" zeide Raffles op zachten toon.

En daarop verdween hij in de duisternis.

Hij behoefde geen vijf minuten te loopen want toen doemde, dicht voor hem, uit den nevel de vage witte vorm op van het landhuis, hetwelk Collins hem had beschreven.

Raffles kon hieromtrent geen oogenblik in twijfel verkeerden, hij was eindelijk op de plaats van bestemming aangekomen.

Zijn blik zocht den gevel van het witte

landhuis af, maar nergens kon hij eenig lichtschijnsel ontwaren.

Toen sloeg hij vastberaden rechts af, ten einde op zijde van het landhuis te raken, en nauwelijks had hij dat gedaan, of hij zag op de eerste verdieping een geel lichtschijnsel, door de kieren van een blijkbaar in der haast gesloten gordijn.

Aanstands haastte hij zich terug, om zijn makkers mede te deelen wat hij had gezien.

„Dan hebben we dus niets anders te doen, mijnheer, dan het huis binnen te dringen, en den kerel onschadelijk te maken!” riep Palmer uit, en zijn bruine oogenf onkelden van strijdlust.

Maar Raffles schudde het hoofd en zeide:

„Het is begrijpelijk, mijn waarde Palmer, dat gij u laat verleiden door uw rechtvaardige drift en wraakzucht, maar die gevoelens zijn in omstandigheden als deze slechte raadgevers! Gij kunt er namelijk verzekerd van zijn, dat ook dit huis van het bendevoofd een soort vesting zal blijken te zijn, voortreffelijk verdedigd, en dat ook zeker meer dan één uitgang heeft! Reeds vond ik in het hek van den zijtuin een deur, en zoo zal er aan den anderen kant en aan de achterzijde ook wel een zijn!”

„Maar wat raadt gij ons dan?” riep Palmer de vuisten van ongeduld ballend.

„Ik raad u voorzichtigheid, dat is alles! In geen geval mag Stanley onze nadering bemerken. Weliswaar is hij zich volstrekt niet bewust, dat wij hem op het spoor zijn gekomen, maar dat belet toch niet, dat wij de grootste omzichtigheid moeten betrachten. Wij spreken dus af, dat ik zal trachten, geholpen door een van mijn vrienden, het huis binnen te dringen, zonder dat er ergens een alarmsein overgaat, en dat zal wel moeilijk genoeg blijken te zijn! Wij zullen de auto zoolang in een garage stallen, waar we haar dan aanstands weder bij de hand hebben, wanneer het noodig mocht zijn. James, ga daar voor zorgen! Vijftig passen hier vandaan is een garage, waar je den wagen in bewaring kunt geven. Kom je daarna dadelijk weder bij ons voegen!”

Henderson haastte zich het bevel ten uitvoer te brengen, en eenige minuten later kwam zijn reusachtige gestalte weder uit den mist opdoemen.

De vier mannen naderden nu het huis, zoover zij durfden, zonder gevaar te loopen, te worden gezien, en daarop plaatste Raffles als een kundig veldheer zijn leger in slagorde.

Hij zelf en Brand zouden als het ware de stormtroepen vormen, terwijl Henderson en Palmer als gros van het leger in reserve gehouden werden, en desnoods den aanval moesten steunen.

Zij zouden oprukken, zoodra zij gezien hadden van uit hun schuilplaats dat Raffles en Brand in het huis verdwenen waren.

Hoewel de wijk hier tamelijk verlaten kon worden genoemd, en de huizen van Hampstead zeer ver uit elkander zijn gebouwd, was het een gelukkige omstandigheid te noemen, dat het hoe langer hoe zwaarder begon te misten, anders zou het zeker gezien zijn, hoe Raffles en Brand als hazen over het tuinpad liepen en den zijgevel van het huis bereikten waar Raffles met zijn geoefend oog reeds aanstands een reeks vensters gezien had, die hem aangewezen schenen om zijn krachten op te beproeven.

Zij zouden echter in he donker moeten werken, want het zou al te gevaarlijk zijn een zaklantaarn te doen ontgloeien, zelfs op dit vroege uur van den avond.

Raffles moest zich dus o den tast overuigen van de wijze, waarop een der vensters geopend zou kunnen worden.

Hij vergewiste er zich van, dat zij nog niet met het luik gesloten waren, en een tevreden glimlachje vloog over zijn scherp geteekend gelaat.

Hij dacht er niet aan, het geheele raam te openen daar hij rekening moest houden met de mogelijkheid, zoo niet de zekerheid, dat hij aldus een of ander alarmsignaal in beweging zou brengen, en de uitkomst bewees, dat hij daar goed aan gedaan had.

Hij haalde uit de kleine tasch met instrumenten, van welke hij zich in den loop van den dag voorzien had, een voortreffelijken glasnijder, en terwijl Brand op twee punten een van die bekende zuigers van roode gummi op de ruit drukte, waaraan sommige winkeliers wel voorwerpen ophangen in hun winkelkast, begon Raffles het glas met een vlugge beweging uit de sponning te snijden.

De geheele bewerking duurde nauwelijks een paar minuten, en was zonder eenig gerucht volbracht.

Brand lichtte de stuk gedrukte ruit met papier en zeep beplakt zonder moeite uit het gat, en een oogenblik later stonden de beide mannen in de kamer.

Aanstands gaf Brand het afgesproken sein,

door voor het venster een lucifer af te strijken, en deze onmiddellijk te dooven.

Een paar minuten wachtten de beide mannen in de geheel donkere kamer in spanning, en toen verschenen de hoofden van Henderson en Palmer voor het venster.

Raffles bukte zich voorover en zeide op zacht gefluisterden toon:

„Gij beiden blijft hier wachten, want ik laat u liever niet naar binnen klauteren, gij kent het werk niet en het minste geraas zou ons noodlottig kunnen worden. Blijft dus hier op wacht staan, en klimt niet naar binnen, voor gij het sein hoort, één enkele stoot op een zakfluitje. Natuurlijk doet gij hetzelfde wanneer er bij geval geschoten mocht worden, want dat zal een bewijs zijn, dat het er heet toegaat! En nu moet ik de gordijnen sluiten want wij zullen wel licht moeten maken.”

Raffles voegde de daad bij het woord en zoodra hij de gordijnen goed gesloten en licht gemaakt had, wees hij Brand glimlachend naar twee dunne geïsoleerde draden, die langs den raampost liepen en die geschilderd waren in de kleur van het hout zoodat zij bijna niet in het oog vielen.

„Je ziet dat het goed is, dat wij het raam niet hebben opengegochen,” fluisterde hij. „En nu spoedig op weg naar de eerste verdieping waar ik het lichtschijnsel gezien heb!”

Geruischloos als katten slopen de beide mannen door het fraai gemeubelde vertrek, een soort tuinkamer, met een prachtig Smyrnatapijt op den vloer en gemakkelijke, bruin rieten meubelen, een paar schoone palmen en bloemen in potten.

Raffles liep recht op een witgelakte, hooge deur toe, en kon deze zonder eenige moeite openen.

De twee vrienden stonden in een breede gang, aan het eene einde waarvan zich de deur bevond, die toegang gaf tot den zijtuin.

Aan den anderen kant mondde deze gang in een dwarsgang uit, en al spoedig bleek de kunstige inrichting van het huis, die den bewoner in geval hij wilde vluchten, een grooten voorsprong gaf op zijn achtervolgers, wanneer deze er de inrichting nie van kenden.

Raffles en Brand hielden zich echter niet op met het onderzoeken van dit labyrinth van gangen, maar bestegen aanstonds, — nadat Raffles de onderste trede met de grootste zorgvuldigheid onderzocht had, en toen Brand

glimlachend den raad had gegeven zijn voet dadelijk op de vierde trede te zetten omdat de drie onderste los lagen, en onder het gewicht van een menschlijken voet zeker ergens een luide bel zouden doen overgaan, — een smalle eikenhouten trap, om een oogenblik later stil te staan op een ruim portaal, waarop eveneens verscheidene gangen uitkwamen.

Raffles doofde nu zijn lantaarn weder, ten-einde in de duisternis des te beter te kunnen zien, onder welke deur zich een lichtschijnsel mocht vertoonen.

Nadat hun oogen aan de duisternis gewend waren, stootte Raffles Brand aan, bracht zijn lippen aan het oor van den jongen man, en fluisterde bijna onhoorbaar:

„Daar zie ik licht, onder gindsche deur!”

„Begrijp jij hoe het komt, dat het zoo stil is in dit huis?”

„Waarschijnlijk is de schurk hier heelemaal alleen met Ellen Collins! Hij zal natuurlijk geen bedienden hebben meegenomen, om geen lastige getuigen te hebben!”

Op de teenen sluipend over den zwaren ganglooper, bereikten Raffles en Brand de deur, waaronder zij het lichtschijnsel gezien hadden.

De Groote Onbekende bukte zich en bracht zijn oog voor het sleutelgat.

Hij zag in een helder verlicht, maar volkomen verlaten vertrek, dat met de grootste weelde was gemeubeld.

In het midden stond een voor het middagmaal gedekte tafel.

Een zwaar damast tafellaken breidde zich er over uit, en in het midden daarvan stond een kostbaar zilveren pièce de milieu gevuld met bloemen, die eveneens in twee lange guirlandes dwars over de tafel waren gelegd.

Er was voor twee personen gedekt.

Kostbaar zilveren vaatwerk, en een aantal fijn geslepen glazen stonden op de tafel en eenige flesschen wijn en champagne in een koeler wachtten op een console-tafel, een ouderwetsch meubel van zwaar mahoniehout dat tusschen de beide ramen was geplaatst, waarvoor de gordijnen waren dicht getrokken.

Raffles richtte zich verwonderd weder op en deelde Brand mede wat hij zooeven gezien had.

„Dus dan is de bandiet hier toch niet alleen!” zeide de jonge man. „Als hij hier met het meisje, dat hij tot zijn slachtoffer wil maken,

wenscht te dineeren, dan zal hij toch waarschijnlijk niet zelf voor het fornuis in de keuken gaan staan!"

„Vermoedelijk zal hij het diner ontboden hebben uit een der fijne restaurants welke men hier in de buurt aantreft!" gaf Raffles te kennen. „Overigens is het niet geheel onmogelijk, dat hij hier inderdaad vergezeld is door een bediende, maar ik geloof het niet!"

Op dit oogenblik werd er aan de huisdeur gescheld.

Raffles en Brand hadden hierop zoo weinig gerekend, dat zij elkander verbluft aankeken. De elektrische schel klonk zoo nuchter door de stilte.

Maar zij hoorden ergens in het huis schreden, en onmiddellijk snelden Raffles en Brand een andere gang in, tot zij een soort gaanderij bereikt hadden, die om een ruime vestibule heenliep, waartoe de huisdeur van het gebouw toegang gaf.

Zij wierpen zich plat voorover, en konden nu door de stijlen van de balustrade, welke de gaanderij afsloot, duidelijk zien wat er in de vestibule voorviel.

Een heer in smoking gekleed, was zoeven de hoofdtrap afgekomen, maakte licht, opende de voordeur, en liet een paar kellners, wier overhemden duidelijk te zien waren onder de half dichtgeknoopte jassen binnen, die een paar zware manden schenen te dragen.

Toen klonk een stem die zeide:

„Kom maar mede, ik zal u even den weg wijzen!"

„Vlug naar de eetkamer!" zeide Raffles op zacht gefluisterden toon.

De weg, dien de beide vrienden hadden af te leggen, was zeker verreweg de kortste en zoo konden zij de geheel verlaten eetzaal binnengaan, lang voor Stanley, want Raffles en Brand hadden hem uit de beschrijving van Collins dadelijk herkend, aan het hoofd van de kellners kon binnentreden.

De twee vrienden keken haastig naar een schuilplaats om, en die vonden zij spoedig achter een van de zware fluweelen gordijnen, welke de raamnissen afsloten.

Juist toen het gordijn weder onbewegelijk nederhing, ging de gangdeur open en dezelfde stem van zoeven klonk:

„Zet alles op tafel en op de console neder, daarna zal ik jullie niet meer noodig hebben!

Ontkurk ook nog de wijnflesschen en de champagne en doe het ijs in den koeler." Een oogenblik klonk het geraas van messen en vorken, zilveren schotels, die over elkander schuiven, het knallen van een paar champagnekurken en toen gingen de kellners heen, blijkbaar na een goede fooi te hebben opgestreken.

De deur viel dicht.

Toen klonken de schreden van Stanley die het vertrek in zijn geheele lengte overstak, en blijkbaar een andere deur opende.

Het bleef eenige minuten stil, toen ging de deur weder open, of liever zij vloog open, en de stem van Stanley klonk nu ruw en bevelend toen hij zeide:

„Ik wilde dat je nu een eind maakte aan dat gejammer, meisje! Je zult verstandig doen, als je je in je lot schikt, ik heb er nu eenmaal op gezet, je tot mijn minnares te promoveeren, en in dergelijke dingen duld ik geen verzet!"

„Lafaard!" gilte een jonge, door ontzetting en afschuw schrille stem, „gij hebt mij beloofd mij naa mijn armen vader te brengen. Wat is er met hem gebeurd? Wat hebt ge met hem gedaan?"

„Hij is ongehoorzaam geweest aan mijn bevelen, en daarvoor heeft hij zijn straf ondergaan!"

„Maar wie zijt gij dan toch?" riep het jonge meisje op heeschen toon. „Wat hebt gij met mijn vader uitstaande? Waarom moest hij u gehoorzamen?"

„Wist je het dan niet, mijn duifje? Welnu, dan zul je het voor het eerst van mij hooren. Je vader maakte deel uit van een misdadigers-genootschap waarvan ik de aanvoerder ben!"

„Dat lieg je, laffe schurk!" gilte het meisje in wanhoop. „Je liegt het! Mijn vader zou een misdadiger zijn? Een man, die mij lief had als het licht in zijn oogen?"

Stanley liet een cynisch lachje hooren en antwoordde:

„Ik kan er geen bewijzen voor aanvoeren, maar ik zeg je dat het zoo is! En neem nu plaats aan den welvoorzien disch, en laat ons alle muizenissen uit het hoofd zetten."

Hij scheen het meisje met geweld op een stoel te hebben neergedrukt en uit het rinkelen van glas bleek het, dat hij een paar glazen wijn had ingeschonken.

Ellen Collins snikte hartbrekend, en haar gewezen klonk gesmoord, alsof zij met het hoofd in den arm weende.

„Lief kind, weg met die tranen! Ik heb een hekel aan sentimentaliteit! Wat voorbij is, is voorbij! Zie, ik hef mijn glas op en ik

drink op je schoonheid!”

De ellendeling wilde het glas aan zijn lippen brengen, toen het met luid gerinkel in scherven uit zijn hand viel, en de wijn als een roode bloedstroom zich over het sneeuw witte tafellaken uitgoot... ..

HOOFDSTUK VII.

GERED.

Met een kreet van dierlijke woede en schrik wendde Stanley zich om.

Hij keek in het kalm glimlachend gelaat van den Grooten Onbekende, die zoeven, met Brand aan zijn zijde, van achter het gordijn te voorschijn was getreden, en met een wel gemikt schot het gevulde glas uit zijn handen had geschoten.

„Een windpistool, waarde heer Stanley, een simpel windpistool van mijn vinding, dat slechts weinig geraas maakt, maar waarvan de kogel een groote kracht heeft, kracht genoeg bijvoorbeeld om de hersenpan van een schurk te doorboren, dat verzeker ik u!” zeide Raffles rustig. „Ik zou u aanraden niet de minste beweging te maken, want zij zou u noodlottig kunnen worden.”

In gebukte houding, als een panter, die zich op zijn prooi wil werpen, stond Stanley, met de eene hand op de tafel gesteund, Raffles aan te staren.

Zijn vaalbleek gelaat was afschuwelijk verwrongen door haat en machteloze wraakzucht, en zoo vast had hij de scherpe tanden in de lippen gebeten, dat een paar druppels bloed te voorschijn sprongen en langs zijn kin omlaag gleden.

Hij zag er inderdaad afschuwelijk uit, de nieuwe chef van het Genootschap van den Gouden Sleutel.

Wat Ellen betreft, met een geheel instinctief gebaar had het jonge meisje, het was waarlijk weinig meer dan een kind, bescherming gezocht bij de beide mannen die daar ter rechtertijd verschenen waren, op een wijze, waarvan zij zich voistrekt geen voorstelling kon vormen,

en die haar wel bovennatuurlijk moest voorkomen.

Raffles, zonder zijn blikken af te wenden van den bandiet, zeide op zachten, vriendelijken toon tot het meisje:

„Ga je overgoed halen, mijn kind! Deze heer zal wel met je meegaan, je hoeft nu geen vrees meer te koesteren! We gaan aanstonds vertrekken, en ik zweer je dat deze ellendeling zijn straf niet zal ontgaan!”

Met een dankbaren blik in haar prachtige blauwe oogen, die een oogenblik schuw naar Raffles opkeken, verwijderde het meisje zich haastig, terwijl Brand haar volgde, om haar desnoods te kunnen beschermen, indien het ter elfder ure nog mocht blijken, dat Stanley niet alleen was geweest in het huis.

Raffles was nu alleen met het bendevoofd.

Hij bekeek met de grootste aandacht het magere, door booze hartstochten doorvreten gezicht, met de eigenaardige helblauwe oogen, die nu en dan een glans kregen als koud staal, de scherpe neus, de diepe groeven, die van de neusvleugels naar de mondhoeken liepen, en het ongewoon, lage, typische misdadigersvoorhoofd, de borstellige wenkbrauwen, en het blijkbaar geverfde haar.

In een oogopslag had hij het geheele karakter van dezen man doorvorscht — wreed, heerschezuchtig, zonder genade voor wie hem in den weg trad, boosaardig, listig, en uiterst schrand.

„Zoo, zoo, aldus ziet mijnheer Stanley, de chef van het beruchte genootschap er dus uit!” zeide Raffles langzaam. „Ik zou geneigd zijn om te zeggen dat ik uw gezicht niet spoedig

zal vergeten na het eenmaal te hebben gezien, als ik niet vast overtuigd was, dat gij de rest van uw leven in de gevangenis zult doorbrengen, tenminste wanneer de galg u niet wacht! Ja, gij ziet mij nu onvriendelijk aan, en dat kan ik mij zeer wel begrijpen, ik ben hier als spelbreker komen optreden en ik heb uw plannen in de war gestuurd! Dat is voor u in de hoogste mate onaangenaam, maar ik ben er ten zeerste over verheugd! Ik behoef u zeker niet eens te zeggen, dat over tien minuten de politie hier zal zijn, om u te arresteeren!"

„Met welk recht?" schreeuwde Stanley woest. „Wie zijt gij? Wat matigt gij u aan? Gij kunt niet bewijzen wat gij zegt!"

„Gelooft gij?" vroeg Raffles spottend. „Gij hebt anders, terwijl wij achter gordijn verborgen waren, zooeven zelf uw identiteit verraden!"

Op dat oogenblik ging de deur weder open en het jonge meisje verscheen in een eenvoudig manteltje gekleed, een vilten hoed op het weelderige haar.

Achter haar kwam Charles Brand.

Het jonge meisje liep regelrecht op Stanley toe, schudde hem bij den arm en riep op hartschotelijken toon:

„Zeg me nu, waar mijn vader is, gij weet het!"

„Ik weet niets!" zeide Stanley op doffen toon.

„Gij liegt het, schurk!" riep Raffles toornig. „Gij meent te weten, dat de ongelukkige Collins met een doodelijke wonde in de borst reeds sedert gisteren nacht op den bodem van de Theems rust! Gij verbleekt, gij siddert zelfs! Ja, er waakt een Voorzienigheid, booswicht! En ik zeg u, dat Collins leeft! Ik heb hem kunnen redden! Hij leeft, en hij zal te zijner tijd tegen u getuigen!"

Stanley slaakte een kreet als van een wild dier, en bijna op hetzelfde oogenblik klonk er een schot.

Raffles slaakte onwillekeurig een kreet van pijn en bracht snel de hand aan den linkerarm, die door een schampschot gewond was.

De ellendeling had ongemerkt zijn hand, die op het tafelblad rustte, naar zijn zak weten te brengen, en daar tegelijk met zijn zakdoek, een kleine browning uitgehaald.

Door den zakdoek heen had hij op Raffles gevuurd, en wanneer het schot een paar centimeters meer rechts had getroffen, dan zou dit waarschijnlijk Raffles' laatste avontuur ge-

weest zijn.

Met een sprong als van een tijger was Brand bij Stanley en voor hij voor den tweeden keer kon schieten, had de jonge man hem door een hevigen slag op den arm het wapen doen loslaten, dat met een doffen slag op het tapijt viel.

Maar nog eenmaal zou het tooneel veranderen....

Eensklaps vloog de deur open en een vijftal gemaskerde mannen drongen het vertrek binnen twee met en revolver in de vuist, de anderen met dolken gewapend.

Stanley slaakte een kreet van zegepraal, en hij wierp zich op Raffles, die nog eenmaal zijn luchtpistool kon afvuren en den schurk aan den hals wondde.

Toen wierpen de zooeven binnengekomen bandieten zich op Raffles en ofschoon hij er een met een goed gemikte kaakslag buiten gevecht wist te stellen, werd hij spoedig overmand.

Brand verdedigde zich als een wanhopige, maar hij kon er niet in slagen zijn revolver te grijpen, en een zware slag met een ploertendoeder op het hoofd deed hem duizelen en maakte hem machteloos.

Intusschen vloog Ellen Collins naar een der vensters, rukte de gordijnen terzijde, en wilde het raam openen, teneinde om hulp te schreeuwen.

Maar met een enkelen sprong was Stanley bij haar.

Hij omvatte haar tengere gestalte, en riep: „Je zou me nog willen ontvluchten, niet waar, schatje? We zullen nu eens zien wie de winnende partij is! Die heeren van de politie zullen ervaren met wien zij te doen hebben."

Het beklagenswaardige meisje worstelde wanhopig om los te komen, maar de bandiet hield haar stevig omvat en riep hoonend:

„Worstel jij maar! Je lijkt nu een kleine furie en dat maakt je des te aantrekkelijker!"

Het meisje steeds vasthoudend, wendde hij zich tot een van de mannen, die nog hijgend van den strijd in een hoek bijeen stonden, en zeide:

„Je kunt nu je masker wel afdoen, Bill, het komt er weinig op aan of die twee mannen je nog zien!"

De kerel gehoorzaamde, en vertoonde het gelaat van den huisknecht die de deur voor Raffles geopend had van het huis in de Kapel-Street.

„Dat had je niet gedacht, niet waar mijnheer

de spion? Ja, dat komt er van als men een ezel van een buttler is, die zich gauw laat bang maken en die je daar juist een paar seconden voor de politie komt in vrijheid stelt!"

Raffles haalde de schouders op en zeide zonder een spoor van ergernis:

„Ik had mij moeten verlaten op mijn menschenkennis, die mij aanstonds waarschuwde dat die buttler een botterik was! Ik pluk er nu de wrange vruchten van. Is het indiscreet als ik vraag, wat gij thans met mij voorhebt?"

„Dat is in een paar woorden te zeggen!" antwoordde Stanley. „Wij zullen nu jullie beiden gevankelijk wegvoeren, en onderzoeken wie je bent! Blijk je werkelijk van de politie te zijn, zijt gij schrandere detectives, die mijn identiteit doorschouwd hebt, dan zult gij eenvoudig worden neergeschoten en op een donkeren nacht in de Theems geworpen worden. Maar zijt gij de man, dien ik moet vreezen dat gij zijt, dan wacht u een langzame marteldood, wees daar maar zeker van! Maar voor ik mijn mannen volg, wil ik eerst het zoo ruw onderbroken feest van de liefde met dit bevallige schepseltje vieren!"

„Dan mag ik zeker wel meevieren!" liet plotseling een dreunende stem zich hooren en het volgend oogenblik stormde Henderson gewapend met een ijzeren stang, een vreeselijk wapen in zijn hand en die zeker wel tien kilo woog, het vertrek binnen.

Zonder eenige nadere uitlegging, zonder de moeite te nemen, zich voor te stellen, begon hij de staaft met reuzenkrachten en met verbazende snelheid op de koppen van de verraste bandieten te doen neerdalen, die als strooialmen door de zeis geveld neervielen.

En die nog overeind bleef, die vond in Dick Palmer een tegenstander tegen wien hij niet opgewassen bleek te zijn.

De jonge man toonde zich een bokser van den allereersten rang, en sloeg tegelijkertijd met de linker en de rechter vuist twee der bandieten terneder.

„Een prachtige doublette!" riep Raffles vol bewondering uit, toen hij dien slag waarnam, even kalm alsof hij zich op een eerste rangsplaats in een bokszaal bevond.

Stanley, vaal van woede, had den schakelaar van het elektrische licht trachten te bereiken, in de hoop dat de duisternis een einde zou maken aan het woeden van den hem geheel onbekenden reus, die op zoo vreeselijke wijze huis hield onder zijn beste mannen.

Maar hij zag zich den weg daarheen ver-

sperd, juist door den geweldenaar die daar zoo meedoogenloos met zijn zware ijzeren staaft zwaaide, die in zijn handen niet zwaarder scheen te wegen dan een strootje.

Toen trachtte hij zijn revolver terug te vinden welke Brand hem uit de hand geslagen had, maar ook daarin kon hij niet slagen.

Waarschijnlijk was het wapen bij de worsteling met Raffles en Brand in een hoek van het vertrek terecht gekomen.

Dol van drift, buiten zich zelve van woede, zag de aanvoerder van het machtigste misdadigersgenootschap der wereld, op dat van het Kwade Oog te New-York na, het aan, hoe daar een enkele man, die met bovennatuurlijke krachten begiftigd scheen te zijn, binnen enkele minuten een half dozijn mannen neersloeg die zelfs niet den tijd vonden, van hun eigen wapens gebruik te maken.

Toen Stanley zag dat alles verloren was, slaakte hij een dof gebrul van woede en was met een enkelen sprong bij de deur, waardoor hij niet lang geleden met Ellen was binnen getreden.

„Ga hem na, James!" riep Raffles met stentorstem. „Laat den bandiet niet ontsnappen! En jij, Palmer, snijd eens vlug de touwen door die onze handen machteloos maken!"

De jonge man greep een mes van de tafel en sneed vliegensvlug de touwen door die Raffles en Brand boeiden.

Zij sprongen op en ijlden Henderson achterna.

Door een reeks kamers waarvan de deuren bij de wilde vlucht van den benedechef waren open gebleven, zagen de beide vrienden, hoe Stanley met de vlugheid van een haas door de bibliotheek ijld, op een zware boekenkast toe.

Henderson liep zoo hard hij kon, maar hij was zwaar gebouwd en minder vlug ter been dan Stanley, die wel een beroepshardlooper scheen te zijn.

Nu had hij de boekenkast bereikt en rukte een der deuren open.

Het volgend oogenblik was hij met een luiden kreet van zegepraal verdwenen.

Henderson trok en rukte wat hij kon aan de deur zonder haar te kunnen openen.

Raffles kwam aansnellen en met behulp van zijn loopers slaagde hij er spoedig in de deur te openen.

De kast was met boeken gevuld!

„Die kast heeft natuurlijk een geheim mechanisme, waardoor die planken met boeken om een onzichtbare as kunnen draaien!" zeide

Raffles kalm tot Brand die juist hijgend naast hem stond. „Het dient tot niets dat te onderzoeken. Stanley heeft op dit oogenblik natuurlijk reeds lang het huis verlaten en de mist is nu zoo zwaar, dat wij hem onmogelijk terug kunnen vinden. Maar wij zullen dit huis onderzoeken, wees daar maar zeker van!”

De drie mannen keerden terug en in een ommezien waren de bewustelooze bandieten geboeid en netjes op een rijtje naast elkander gelegd.

Wat Palmer en Ellen betreft, het is vreemd, maar zij schenen van dit alles volstrekt niets te zien!

Misschien komt dit, omdat zij te veel aandacht hadden voor elkander....

Een kwartier later had de politie de gevangen bendeleden allen gevankelijk weggevoerd, op een telephonische mededeeling van den Grooten Onbekende, en twee weken later vertrokken er drie gelukkige menschen, daartoe door Raffles in de gelegenheid gesteld, naar Amerika, om daar een nieuw leven te beginnen....

De volgende aflevering bevat :

In de kaken des doods

TEXAS JACK

DE GROOTE SPEURDER

EEN NIEUWE UITGAVE

ELKE MAAND
EEN GROOT COMPLEET VERHAAL

—
PRIJS:
15 CENT PER NUMMER

—
MAAKT KENNIS MET TEXAS JACK
EEN KEREL NAAR UW HART

! LEEST !
en
! GENIET !

Afwisselend met „Texas Jack” zullen nu ook éénmaal per maand verschijnen „Nick Carter” en „Harry Dickson”. De verhalen van „Buffalo Bill” blijven elke veertien dagen en „Lord Lister” iedere week uitkomen.

*"Speciaal en wetenschappelijk
geproduceerd om bescherming
van de keel te
waarborgen!"*

Leest onderstaande, geheel
spontaan geschreven brief van
een enthousiasten Fifty-Fifty
rooker, waarvan het origineel
ten onzent ter inzage is en
waarvoor niets werd betaald.

Amsterdam, 27 Februari 1934.

Fa. Goodwin & Co.,
P. B. 2, Amsterdam.

Mijne Heeren,

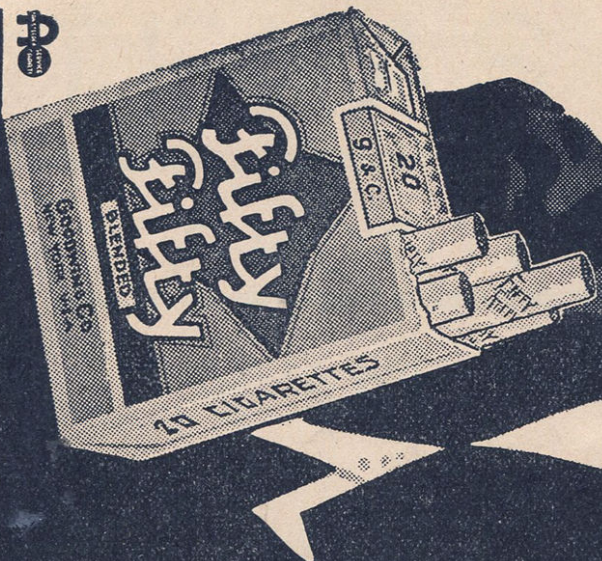
Toen ik voor eenigen tijd Uw annonce in de krant las betr. Fifty-Fifty
sigaretten die U „Fluweel voor de Keel” noemde, heb ik eens een pakje gekocht.
Ik had n.l. reeds sinds langen tijd op dokters advies zeer veel minder moeten
rooken dan ik gewend was, daar ik dikwijls last van mijn keel had, doch het
verlangen naar een extra rookerij en de geruststellende zinsnede in uw ad-
tentie deden mij het besluit nemen Uwe sigaretten eens te probeeren.

Ik voel mij nu eigenlijk verplicht U even te zeggen, dat ik thans weer
evenveel kan rooken als vroeger, en hiervan, dank zij Uw heerlijk koele en zuivere
Fifty-Fifty's geenerlei nadeligen invloed meer kan constateeren.

Ik dank U daarom ten zeerste, dat U mij in staat gesteld hebt weder
ten volle van het genot, dat rooken geeft, te kunnen profiteeren en teeken met
alle hoogachting

Uw dw.

(w.g.) R. v. H., Amsterdam.

FIFTY = FIFTY AMERICAN CIGARETTES
„Fluweel voor de keel”